

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

کتاب خراسان باغ اس

شماره ثبت کتاب

مؤلف

موضوع

۸۹۵۶۳

شماره قفسه ۱۱۴۲۶

بازدید شد
۱۳۸۴

۱۱۴۲۶

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
خطی
۱۱۴۲۶

۲۳ ص ۱
 ۲۲ ص ۲
 ۲۱ ص ۳
 ۲۰ ص ۴
 ۱۹ ص ۵
 ۱۸ ص ۶
 ۱۷ ص ۷
 ۱۶ ص ۸
 ۱۵ ص ۹
 ۱۴ ص ۱۰
 ۱۳ ص ۱۱
 ۱۲ ص ۱۲
 ۱۱ ص ۱۳
 ۱۰ ص ۱۴
 ۹ ص ۱۵
 ۸ ص ۱۶
 ۷ ص ۱۷
 ۶ ص ۱۸
 ۵ ص ۱۹
 ۴ ص ۲۰
 ۳ ص ۲۱
 ۲ ص ۲۲
 ۱ ص ۲۳

ربع ربيع

بدر شمس

صفحه ۱۱۷

بدر شمس در روز ۱۱۷

۲۳ ص ۱
 ۲۲ ص ۲
 ۲۱ ص ۳
 ۲۰ ص ۴
 ۱۹ ص ۵
 ۱۸ ص ۶
 ۱۷ ص ۷
 ۱۶ ص ۸
 ۱۵ ص ۹
 ۱۴ ص ۱۰
 ۱۳ ص ۱۱
 ۱۲ ص ۱۲
 ۱۱ ص ۱۳
 ۱۰ ص ۱۴
 ۹ ص ۱۵
 ۸ ص ۱۶
 ۷ ص ۱۷
 ۶ ص ۱۸
 ۵ ص ۱۹
 ۴ ص ۲۰
 ۳ ص ۲۱
 ۲ ص ۲۲
 ۱ ص ۲۳

بدر شمس

بدر شمس در روز ۱۱۷
 بدر شمس در روز ۱۱۸
 بدر شمس در روز ۱۱۹
 بدر شمس در روز ۱۲۰
 بدر شمس در روز ۱۲۱
 بدر شمس در روز ۱۲۲
 بدر شمس در روز ۱۲۳
 بدر شمس در روز ۱۲۴
 بدر شمس در روز ۱۲۵
 بدر شمس در روز ۱۲۶
 بدر شمس در روز ۱۲۷
 بدر شمس در روز ۱۲۸
 بدر شمس در روز ۱۲۹
 بدر شمس در روز ۱۳۰

خطی

۱۱۶۱۲

۱۱۴۶

کتاب مستطاب خزائن بنام دارم در ادب و نجوم مشتمل است بر نوزده برگ ریزان ^{۱۳}

- برگ ریزان اول در شکایه بطریق نومی و در مکتب ^۱ برگه صفحہ ۱
برگ ریزان دوم در شکایه بطریق نومی و در مکتب ^{۲۱} برگه صفحہ ۲۱
برگ ریزان سوم در غنایه و دیگر کارها در روزگار ^{۶۷} برگه صفحہ ۶۷
برگ ریزان چهارم در غنایه و از ذرات زمین ^{۸۳} برگه صفحہ ۸۳
برگ ریزان پنجم در ذم و بیجا و لغزین بر اعدا ^{۹۳} برگه صفحہ ۹۳
برگ ریزان ششم در انظار و غیر ذلک در کفر و ر ^{۱۳۲} برگه صفحہ ۱۳۲
برگ ریزان هفتم در بیان ضعف و لغت پیران ^{۱۵۵} برگه صفحہ ۱۵۵
برگ ریزان هشتم در زهد و ترک جاه و شهوت ^{۱۶۹} برگه صفحہ ۱۶۹
برگ ریزان نهم در چهار کج رخسار روزگار ^{۱۹۲} برگه صفحہ ۱۹۲
برگ ریزان دهم در لغزیت و تفسیر مصیبه سیدگان ^{۲۱۷} برگه صفحہ ۲۱۷
برگ ریزان یازدهم در دواعی یاران و مباحث ^{۳۲۱} برگه صفحہ ۳۲۱
برگ ریزان سیزدهم در تطیبات و فایدهها ^{۳۶۱} برگه صفحہ ۳۶۱
برگ ریزان بیستم در ادب و نوبت ^{۳۹۰} برگه صفحہ ۳۹۰

برگه بران اول

برگه بران اول از خزانه بیخ دارم

بسم الله الرحمن الرحيم

در شحایت بطریق ملامتیه

درگاه میزبان که موسم خزان بود در مقصد سعادت و برکت داردم رکت زاری بر تن حال در بر کسبان دیدم
پرسیدم در جور کفشت که بیخ زخ که در وضع جهان در بگون و کلفت خورنده را در این روزگار کون پسر عالم چون
بیر دلت طردم در زخ و کینه در دستان بیخ و پوست و کله و هزار دستان کز نرفت و منضمم بلکه لایک در پستان
دشمنان در خیزد کفتم با بر زهر و لب را بمقتضای در نطق و در هر طرف بود بانتر در نضر هجر
من از چمن و گلزار سخن و جلال کفار کویست در نضر خزان از ناکله حال جهان در بخ و هفت باران در کف بران
ترا که تا غیر بر بابت با میوه خور از در سحر بر در کار هر در در این جز که در نذر دلت بکار دارم چون گفته من
باز خیزد در اول در شحایت از در زود طاعت بنامت رسید یا از نضر گفت در زخ نضر زود خور
دیدم با چشم کربان این رخسار زینت زلف با رنگه با لاله زار در خزان که هر طرف از زخ نضر گفت در اول طاعت

در شحایت بطریق ملامتیه
بسم الله الرحمن الرحيم

خشب

در شحایت بطریق ملامتیه

۲
سجده اولت بود در وقت زختم چه نمود در روز زاریانند چه نمود زخ زود جان اینتر از چه سعادت خود بود
چه خیزد زده بود کز نضر گفت بهمت خود زخ زخ نضر عالم چون بهره در بدین طرز نضر گفت منم هر است دریا
در به هفت مغرور است نضر گفت ثم قال الناس يعطوننا أموالنا يومئذٍ وأنت اعطينتنا يا من يصدنا أنا خلقنا
الملك فكلا صارت خلق وأنت اعطينتنا يا من يصدنا فأدركت كل نفس منهن ثم أخذت ما عملوا به من جاه
از نضر گفت از تو دیدم که با دست خود میگفت زرد که هر چه در دست در جهان در در هر چه حاصل من در نانو
در در حبلت فذلك دعوت اللذان فتموت وتعلق علو الكبد في كبد السماء فلما إن عقلت عقلت عن خلق
اذا عقلت فطقت دعواتي بر این رخسار خور چون تمام رخ زود من تو چون نیم در صدم من تو عالم بر رخ زود
خیزد بر نضر زود در زخ نضر من زود جان شحایت میگم نیم من شحایت میگم ثم قال انك كنت
على غيرنا من غيري وانك في صبيحتك وان تبدلت بينا غيونا فحسبنا اللذونم الكحل
گفت بجز در دیدم که از نضر جان شحایت اظهار کرد فتموت وتعلق علو الكبد في كبد السماء فتموت وتعلق
يا فتحي يا حيد اذا كان هذا بالآفة فيضلك فماذا الذي اصبتم للا باعد يكسح از نضر زود زار و زار در نضر
چون بهره در روز زود نضر زود در نضر جان زود زود با هر دو نضر فتموت وتعلق علو الكبد في كبد السماء فتموت وتعلق
فخ و نثر وحلته في حبيبتنا انا منكم كالغصون يلهاه لاساع له كما قيلت كنت من كبري افر الليم و هم
فان الغلام وكما قيل الملك حيوت تفتخر بغيره فقل انك حيوت تفتخر بما هو
گفت در زود زود زود که من در روز در نضر در نضر فتموت وتعلق علو الكبد في كبد السماء فتموت وتعلق

سجده اولت بود در وقت زختم
کثر روزگاری زود زود نضر گفت
بمقام دل در کشته با معز و نضر بران

کبدر می نه زمان شهر لاریب

حله بالحق کس صمد خور و شحایت نضر لاریب

عصمت در نضر زود زود نضر لاریب

برگ برزان اول

لا بد من الامور... و لا سئل ان يحاسبك الا اليك ولا استعارة
الايك و ما حق من جعلك عالما... ان تكون له الا الفهم سديلا...
و هو طول و يدرك ان قد هم... و انجب من ذواته ان...
هم بزور و دست تو بجزم درد... و اخوي يقول يا سيدنا الملك ما ارادني...
علا مقصود مودت ملك علي كذا... ان عبت لم اطلب و لهذا سليمان بن داود...
تغلب فقال علي بن ابي طالب... و زار جابر بن...
مرد و بزير زير در زار... و اخوي يقول قد كنت عذرا...
خان الزمان و ما عدي في ميثت... و لك خيرة في اول البارج...
بود نفع نه چنان... و بزور حضرت...
میلور فتاخره... ترايتك لما نلت الا و حضنا زمان...
ان مديت فاسيك و لا تجعرا غناك... و اخوي...
حيت سبوا المكارم... و مضطرب...
حلت عن و لا و استبدك... و لا يوم يكون...
تدرك و صحتك... اعز الله...
في المدينه... و لغنم ما...

علاء بالضم ساور...
مطالع علم...
شرق جلاله...

تغلب بر...
مخو علم...

عذرا علم...

بیا

در شایسته بطریق هدایت

یوما عابره... ان البواکیر الکرام تعلی...
و علی الناس... و اذ انهم صنعوا السنن...
فالدین... و انت...
ان یکتفی... ان العصبه...
خود شایسته...
زیر غنیز...
ثم اعرضوا...
و اخوي يقول...
ابتدیت...
على ما عهدت...
اذ عذبون...
به انما...
که در...
در...
دادم...

ایمانس...

عز و...

استقامت...

تلفت...

بعضه

مطالع...
منظم...
انهم...

چنان

ازین

توان

توان

توان

توان

توان

بزرگ...
و...

بلاذیر القبر البضا منتفلا حذب وقدر طه ما استوفت مفضلها انما هاجسته الفزور مرمجة والبر عزرا
 فادخلها وقز ياروسان در هر روز که در روز دوازدهم از من کرده بود فرما بگوید ماجیه الیوم اذ
 من داخله همه در روز بیستم نیز مجرب نکرده در روز نهم نیز واخر بگوید ان ابقوا لکم الیوم فی
 الصدق یجمل الوصاف الانفسه ویوضع اخلافا لکولاد ان اقامت اجم واذ اعربنا
 انکلت احمد وحق نوبت مراد مع انی کفتم مذوب الی ان ثبت وکنتم لکظ من یوم
 روز بر روز کرده بارون بر روز کرده کدر فرم که بر روز نهم در روز نهم و لا تقالها فی روز
 بر ناله در بیان با من گفت یا شیخ ابناک الله الذوق لکعبه وبعی النعمه ان یوم یط
 الی امانت و لا احم الا امانت و لا یوالی الا حومت و لا یوالی الا امانت مدانه کن
 نبض الانوف ویطالب الطوبان من الترق لانه مذکور الماک وبقی الاغاک حیوان
 انظر البسول واسم علی عبدالکمال لیفتم شرب الذی غاض وبعی من حاله بالانحاض
 کان جیوا خذ فی بالدرس وعلی ابد القس اشرب قبل ان یکر من تعب واطع معتبر و
 مقهر والسنة ملائمة در روز نهم صحت رقا بهای بریز در هر روز در روز نهم صحت رقا
 بقول نیت یصاحب یزاد شیئا یزید فی بیاعه ودرها وان امد له فی الوصایه یزید
 فوق قبیله الذی مع باعا اب تغبیه الایناما وکلی نفس الایناما کلنا جامد انو وبنانی
 فذلک ما استطعت وما استطعا ونا یقول لنا صدق بغیر الاصدقاء ولا فانه من کان فی

صدق که در روز نهم از هر روز که در
 خلیف برستان داده فرم
 وصدق که در روز نهم از هر روز که در
 فرم کرد

است که در روز نهم از هر روز که در
 در هر روز که در روز نهم از هر روز که در
 انوف کسب مع سرب در روز نهم
 معایر من بعض الاوق فی بعض العلام
 لانها غریبا وادکها فغیر الحسب
 واذ ان السهم الذی لا یضد احد من
 سام فلا الاصر کصف ودر روز نهم از هر روز که در
 تب ودر روز نهم از هر روز که در
 بعد کشف

یاع روز نهم از هر روز که در
 معایر وکت رکت وکت وکت وکت وکت
 در هر روز که در روز نهم از هر روز که در

11 کندی کانه الفیض الیوم یکتبه وکتب ما من فیه المرق والنفه واولی یقول یصدق
 ودر وضع غیر ان الیوم فیه مره فاذا ما سئل یدفع عنی فی اللذات صاعه من المله لکن کت علی
 واذ ان وعلی بذک حقا وحق واهر نقاب برین رنه روز نهم با صبر بر روز نهم در هر روز که در
 در سمت در هر روز نهم روز صحت بی صحت برین عمر فروغ ماه وکتان ودر بر روز نهم در هر روز که در
 با بر سر هم بر روز نهم صحت برین روز وقر نثر با وکت نثر سکت تقبیر فی الذل ابی الصاحب یا
 موانه علی فرض واجب لک تقصیر من لعلنا تبی قال الله مقص وعتابت ومن اللذات علامه
 انی قد غیت با ما واطالب واذ ابی العبد یوم یکتب فی الیوم من هارک
 خود مبرر است احبابان با طبعه اعلم وحق شهام بالعبه العالم صادق واثم تغلق باننا
 لقی الفیض والصدور وحق ناک کشف لکم سر فی تقصیرکم فصیر ذلک الیوم من بعض اسلم جعلنا
 للامبات خفوه فیز طلبنا واصلک ما وجدناکم قطع وصلنا لستم احبناکم اصم حقیقا
 دتم سکرناکم وکالضرب الیوم بیکم ولذات وبعی الیوم لقیام فان تم الایام یوم
 غفرت خطایکم لقیامک بر روز نهم بر روز نهم یا جانی بر علینا فی خلق ویم وکتب الیوم
 ویناک لک الیوم یکتب لک حرم وکتب الیوم منکم الیوم جعلت فداکم وکتب الیوم
 یظلم کل الیوم فذنت وهدو بالعرف وکالضرب الیوم بیکم وکتب الیوم منکم الیوم لقیام
 مع الیوم بل جانی انما یکتب مع الیوم منکم الیوم منکم الیوم وکتب الیوم منکم الیوم

بما بالکسر بر ارماد برین روز

در روز که در روز نهم از هر روز که در
 یوم وکتب الیوم منکم الیوم وکتب الیوم
 احبابان فیضها الا من یکتب حقیقا
 علی الذل ان الذل ان الطوف کلها جنت
 فی الیوم لقیام وکتب الیوم منکم الیوم
 فی الیوم منکم الیوم وکتب الیوم منکم الیوم
 مشرقه لک

برگزیزان بوم

تقول افراردن ه

۲۹

عنه تقولوا فاحفظوا العهد الذي كان بيننا ولا حين تموا بالقبضه بجلوا وانه و...
قد جرت اخانهم فكانوا الغرير الوشر قباع قد حنت ياد الكور صرحت وبنهم فاذكبت نار ايق
شعاع فكت على الما لاهر في عيريس ولا مويون يوما بلا رضيع وانه والشون اول
وحي وكوا جرت بنكيتهم شكوت اذ اذنت على صرهم فتوقى كطكت على اذاهم و...
ورحت عليهم طرولها كاذ ما سمعت ولا رايت غنبي اذ توبوا ما جدها يداء ولا امر
نهيت ويوم الحشر هو عدنا وبتدق حقيقه ما جنت و ما جنت وانه جزى الارعنا
قونا شرا حتى نسا المولى بالبعى واظلام ثم سغونا حقا وناظرنا علينا والاعوان
نذرونا اغانا علينا فيمكن دمانا وكم يوقوا فبينا اما اولادنا وناغى
رغوا الالف ونبهت عفا بليدنا مات حمانها وكم نقلا عن الذي لم يدور و ما افترالا
الاروا لها وناغى ويوم عجب معاشي غصاب على سبق انا جارت بغيظهم
عليهم ونقصهم كاذ قمت الحظ فقايت وفر تكلن زر دروم كدر زيرت منبر لان
با حطى بالان ما ترفع الاندال في حفي نغم البلاء وكذا الما سلنا فاذا حركو ناهي
الاقداو كمن فزون صم زانت جرد زر دروم نور كفت قال كيو بون تري امر بتر لا يطا
عبدك وتكاتب وانه ومنت وقيل في حوت و برار برار ناز برون زر دروم كفت
الشيء بغير عداوتهم كالمعنى من الاضواء بالناس هو الكثر في ارضي باخو جلا يلبت

عزى كفى زربان كركه بر اراد نيره ه

قرصم بر اراد كرم عظيم ذره خشم را ه

محمد كشم زهر زهر زهر و دره و ندران
شاه و صي جمع ه

فكر بر نون در نون ه

قدى فكر بريك اقداهج ه

رغبت

در شهابه بطریق شدة

۳۰ احوق نما را ملائوت بر فانا في ضمان الانتظام واما بعدة خماسي يوسف و...
و بعدم عدة فلا محبوبه و عده الرق على جبال العوق والخط على جبال الماء كما قال الشاعر
لا استنبؤ من الغمام ولا امري خلوا من الاضغان والوجاه وصر في ايام اقم قياتي مؤ...
وفرة القناه و جفا و خالنت احيد انر عوف على السراه والعهده نبت الغزيرة في العنق و...
منقلا الكفرا الاقبا ذوقا يابا ثابت عهد كالمطير في جبال الماء و بر اران زر دروم
بزبان زر دروم خلفت بر حوا كقصر وقر قيار بظنون بر الحبر جليل عرب كبر في حصر في حصر
زمن بر كوفتن وخرت بر در برون و صم زر دروم سخن زر دروم بر برون زر دروم زر دروم زر دروم
بسط البنان عافى بر صاصير جند البنان عافى بر حله قسط و هو كما قال اذ اذكوا الناس
امعدت فرا صر حوا فالذي التقل كغم بر در درون زر دروم زر دروم ودم اهر بر بر در
كفت بكونا هم واحدا واحدا فكلهم شانه واحد فلا يفرح الا بجلد انهم ولا ياروا الر...
يا از نوتن كفت وقر فقير بر ن روزگار در دروم كدر بر در در غيبناها زر دروم كهر كفت كذ
زنت ورسن روزگار كرم جودت بر بقره زر دروم كمن كفت بر و شبق بر نبر در شبن بر زر دروم
كرم غبار كبر ز صوم زرين بچر رسبر كاست وخر كبر رسبر كرم نزع نعت كروا ت بر در نون
ولت كروا ت بر در كرم زياره و شامه سيشن زر دروم كوه كاست كركن بر نوزد كرم اخفت بر در كرم
چو بود كفت كروا ت هم زر دروم نياره و شامه سيشن زر دروم نهار زر كبر كبر زر دروم جند الفوق

خماره الكس و صم زر دروم كدر زر دروم زر دروم

قال الله احق ان يفانزل به الوحي
وان لا ياتيهم الا من يشاء
و حضرت لا ياتي بها الا كما
عطا الله من الغيب و اومى الا جبر لا يات
شي الا الغواب

سار رودان و خنوب و دار و صم زر دروم
بر كرم

عاج و لاج و زوز و زوز

موتوا من الكفر فكلين حتى من قدام على اذق ولكن حتى من قدام على اذق وانما تم لا تقصوا
 بتدبير فلو انما لا تشاء من الكفر وقد تم حبيب العرف فاما خلقتم لان اب العرف والسنن
 وحقا الذي لم يكن بافعا وبعث النبي فينا من غير الفلا ثم صرح روبر كره باجج بازربا
 فانا سانداه الرواة والصبر الممدوح على السوادب وانه وقد كان يناق في الامتزاز غير بوعده
 فانت بعد ذلك صاخره وفزوز در ضرره كفت امره ما فرقه بالتعجب والبريد اعين الطل
 اذا الفاتر وعدة كان وعدا فيلن فيمن الوعد بعد بدلا للملك اعلى الصلوة بريد غير حتى
 ام في الحيا عن بالانعام بركوت طالمطالط لا خلد في اجرة مقصية او بربا سفتح واعلم
 بان لا اسر مجاهبه الا وفي عري بها سفتح وقيل انه وعد جلد بالصيدا برة فانها هكتب اليه ان
 كانت الدابة التي وعدت فيها دابة اخرى فقد رضت عنهما مع يداه مسلمين وان كانت من نوعا
 الدنيا فقد جازت عن وعده عملا واي فلهي اعقبها وان كانت دابة ردها في الاغوي فان
 يقول لخطا مني فاهم بومئذ شان يعقبه وليتم ما قال مواعدتك لا يقض الاضالها تخاف
 يتفق قبلا اجلي برز كثر رزبه زرر غضب من رنك انه من رنك برز رنك رنك
 وان صعدت بمذرك سحرين لذي العلاء وشد شان بذك يا قيس وبنه ان الذم ليس
 احبارا وبنه عباد واحقن الا شبار في نوبه داود حتى وان قدم عبالذك وانما من

ادب و زوز نهان نهان يار نهان رزوز
 در سخاوت لذك كلسين رنك رنك
 بلال الراجب شمل الا تقاوله لا بارك
 الا في ليا الراجب شمل الا تقاوله لا بارك
 بر فضاه س عول المعارث ع

۱۳۴ در بجزند که سخن لاجد و صد ساله از سخن بجزند فانت انت لغز والامجد کمین موضع سلاخ
 نهان انک باغ صلا نه جارت بدها وانت فقا حدید و فر قفر رز رغبه بر نیک در نهان و لبر نزه
 فبقول فاحدم تلقای بصر بکفهی کان علیه بر نزه العباد وقد خاطبه نوما بوم الشاعیر وکولک
 اکلا فی الطام اذنت لکت اوله من من المومج وفي اخو نواله یزید فلالون یزید الام اللعنه اذک
 سادق و لکن بختکار اذ لبر فی البایع و نون بکم ولا غلام ولا بالسطه یاس وقد خاطبه
 النیر یوما و کنت یحی ابا م عودک باجس فلالک و غصه من مع الهم و فاشق لک عین
 ان صارت باغی و اعفا قبل الیوم نقص بکیر و فانه الا عظمه عن انه قوم ان لک و صلا لبر
 فکرت و با کرینا من لک و من حوی حقیقا و یحیی نفعه من لک و انت کفک و مریدان و جفا
 و هدی امو اجمالك انت کالدینار الا انک الام اذک و فاشق مومین لک موم و لک
 بطوالده عین السعته اذا حق نوه عده مسماء و انما سون عده حقا وقد قلت لانه انما
 تخاف لکن تر من به الفحالب و حافظ من بعد ذک ما حلی و ناره ان الذی من صان
 حق من و بخر من نوه اوله فاما لک فی من فک حرمک و ناه لا تقارن فی حجابک عانت
 علی حجابک فلهما تمیاطهما الا لا الیاس من نوبک فاقع الیاس فستونا فک کنت
 فان من جانه لک اوان تقف باو انق بیاک و الاله ما انت فی صاب الا اذا انت فی حجابک قد
 خاطبه بزمه بهذا القول ابا عری و بک من حجاب کنت بک العباد الجبار ولا تقار

شش ششم هجرت جبر سحر کله اده
 شش ششم هجرت جبر سحر کله اده
 شش ششم هجرت جبر سحر کله اده
 شش ششم هجرت جبر سحر کله اده

قبول برانز و لکن و لکن نعت
 دعه رات و ن رساله و زوز کلاه
 دفته رنجت دور

الْحَبِيبُ قَاتِلُ بَيْتِ الْوَعْدِ الْبَيْتِ وَنَاوِي بَيْتِ الْقَوْلِ مَا لِقَوْلِ الْوَعْدِ فِي جَمَاعَةٍ تَصَامُ بِأَنْ
 ذَالِقَوْلِ الْحَمِيمِ رَفَقًا بِفَعْلٍ لَا يَنْفَعُ عَدَاوَةَ وَأَنْظُرْ بَعِيدًا كَمَا دُونَ مَعْلُومًا فَكَلِمَاتُ مَنْ قَاتَلَتْ
 لِحَمَلَةٍ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 نَوَازِرُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ
 لِأَمْرٍ قَدِ افْتَعَلَ حَتَّى جَاءَ بِالْأَعْرَابِ فِي حَيْدٍ أَرَاهُ حَتَّى يَفِيحَ مَلَأَ الْبَيْتَ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 حَمَلًا كَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 آيَاتُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 فَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 أَحْسَبُ أَرْوَاحَ الرَّحِيمَةِ عِنْدَ فَارِغِ الدُّنْيَا فَإِنَّمَا سَأَلْتُ لِحَمَلَةٍ آيَاتُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 فَاعْدِلْ غَلَا وَجَمَاعَةٍ فَاجْمَعْ بَيْنَهُمَا الْإِعْتِقَ مَا لِقَوْلِ الدُّنْيَا وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 حَوْلَهُ نِظَامٌ بَيْنَهُمْ بَلِّغْنَا بِهِمُ الْخَيْرَ وَالْمَنْعَ وَفَالِدِ الدُّنْيَا وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 فَظًا كَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 خَدَّوْحَ حَزْمٍ مِنْ تَوْبَةِ الدُّنْيَا وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 كَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ

نعمت زور خطم زور زور
 مای زور زور زور زور زور
 کلمت زور زور زور زور زور
 کلمت زور زور زور زور زور
 معرفت و با یوسر زور زور زور
 جفا و جفا و جفا و جفا و جفا
 و عدالت و عدالت و عدالت
 ان عجب و عجب و عجب و عجب
 اعلم النظم

۳۴ قَدِ بَوَيْتَ مِنَ الْعَنَابِ وَفَاتَفَاكَ مِنْ مِجْمَعٍ كَأَنَّكَ لَمْ تَفْرَقْ بِالْأَبِ فَشَرُّهُ مِنْ صِدْقِ الْفَقِيرِ
 عِنْدَ تَقَطُّعِ الْقَرَابِ أَتَيْتَكَ بِمَا لَمْ يَأْتِكَ كَلِمًا فَحُطِّمْ مِخَاكَ لِكَلِمَاتِ الْبَلَابِ فَبَسْ أَحْوَجَ الْبَشِيرِ مَا عَلَيْنَا
 وَأَخْبَثَ صَالِحِي الْأَجْرِ أَغْرَابِ أَيْ حَمَلَتِكَ صِدْقًا دَعَى لِأَخِي وَرَجُلًا دَعَى كَيْسَ الْجَنَابِ فَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 أَحْسَبُ مِنْ كَلِمَاتِ بَيْتِكَ وَنَحْوِهَا كَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 عِصَادِ بَيْتِنَا يَوْمَ حَلِيفِ جَمَاعَةٍ أَضْرَعُ عَلَيْهَا مِنْ دِيَارِ حَبَابِ أَيْ سَعِيدًا مَا يَكُونُ جَدُّهُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 وَبِعَادِ فَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 بَرِّهِمْ نَسَمَهُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ وَزَمْرُورُ
 لَهْمُ وَدِيمُ فَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 الرَّاجِعِ فِي بَيْتِهِ كَالرَّاجِعِ فِي قَيْمِهِ وَكَأَنَّ حَوْطَهُ مَعْرُوفٌ وَأَحْسَبُ وَنَسَمَهُ عَقَابِهَا أَيْ كَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 أَفْعِيَا وَكَأَنَّ الْمَرَادَ بِقَوْلِ الشَّاعِرِ وَصَلِحِي لِمَا نَاهَى الْغَفَى نَاهَى وَنَسَمَهُ الْوَلِيَّ حَمَلَةً فَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 بَدَا تَشَارُهَا قَلْبًا فَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 فَلَا تَمُوتُ كَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ
 كَانَتْ مَعْنَى نَاوِي أَنْ تَكُنْ حَائِثًا مَعَهُمْ بِرُؤُوسِهِمْ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ وَكَلِمَاتُ مَنْ رَأَتْهُمُ

عذر در

برگ ریزان بوم

علی بن ابی طالب و اهل بیت علی کرم الله وجوه

عویض علیه و غیره
امتناسخ هم نویسنده در شریف کلام

زندان سوزن و معجون در زمان
برهان

فخار چشمه

گنجینه حضرت زین العابدین

ذمیر و لا غلظ الاغصان و لا ضیعة الا اضعافها و لا عاقبات الا علفها و لا عن صا الا عرقله ۵۳
و لا ما شیهة الا امتنها و لا حیلاد الا اجلاها و لا دقیقا الا اذقره حیا فی حیواته اللہ شرفنا من سجا
سماویز ما کان ذائقه بجز زین العابدین جز دروغ بزرگ بود هر دو فرغ میان کن در نظر من هر دو بران
نک برین نظر من هر دو هم بر زین العابدین کس در زین العابدین هر دو با هم بود جز در نظر من هر دو بود
چنانچه برین نظر من هر دو هم بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین
کیس علی سید و ذلک جلیبة تکلیب العقب و تارة یقول انه لا ینبغ ان الله امد علی و ان الله
نعمته من صغیر المصاغر بلا یتمم الی العزلة فی الوجود بل کان قلبه فی حیوان
نور که در وقت جز در با جبین که بر زین العابدین ستم که در وقت به چشم نور کرد
بها خود چشم و کین به فر زین العابدین با فر جز در زین العابدین زین دولت رفته بود
بن فر جز در زین العابدین که بر زین العابدین در وقت زین العابدین ستم که در وقت
للبنات و دفنها یوفی عن الملکات اما بیت الله عز اسمه قد وصح النعمت بحسب البنات
نیز کردن بهر و فر جز در زین العابدین هم نام به چشم و درین من زین العابدین بر زین العابدین
در بر بود و فر جز در زین العابدین در وقت زین العابدین در وقت زین العابدین در وقت زین العابدین
چون نبی زین العابدین در مقام هر دو و فر جز در زین العابدین در وقت زین العابدین در وقت زین العابدین
و فر جز در زین العابدین بنو معمر بنی النبیان تعض جلدها و احصر الا اذ ما حصر

باز

در شایسته

بطریق شریف

۵۴ بان عقبات فلما ان دخلت صفا و تقی اطلق بیوم از زمان غنیمت علی بن ابی طالب
خوب بالانسان فکلت فکلت انین شیخی فلما صلب لوطی و ابرهیم و کرم فانوا قلبت عن تقی
قد عافی و فر با زین العابدین با زین العابدین در وقت زین العابدین در وقت زین العابدین
هات اللدوة فاصحابه یجمعون و اذ اقلت فاولو فوجت فاصحابه یجمعون و اذ اقلت فاولو فوجت
یومش النور کان صفا منک لیر و قال فرج و ادم لیر و قال فرج و ادم لیر و قال فرج و ادم لیر
و العبد کان ذی ابرهیم ذی بالکان صفا منک لیر و قال فرج و ادم لیر و قال فرج و ادم لیر
العبد علی نفسه فلان فی الیوم عینا امره مرتب بالعامر فی علیه و بالجملة من احدث من غیره و انما
من فحید و ارفع من فحید و ارفع من فحید و ارفع من فحید و ارفع من فحید و ارفع من فحید
در فر جز در زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین
نور زین العابدین با فر جز در زین العابدین در وقت زین العابدین در وقت زین العابدین
در وقت زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین
و ذلک انما امره لیاقة بجملة الامور احدثت ام لا فاستعمله بجملة الامور احدثت ام لا فاستعمله
مثلا اذ عینا لیس فی الیوم عینا امره مرتب بالعامر فی علیه و بالجملة من احدث من غیره و انما
علیة لیس فی الیوم عینا امره مرتب بالعامر فی علیه و بالجملة من احدث من غیره و انما
و فر جز در زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین هر دو بر زین العابدین

غنیف از زین العابدین زین العابدین
نور زین العابدین زین العابدین

سنگ برین در وقت زین العابدین

سنگ برین در وقت زین العابدین

سنگ برین در وقت زین العابدین

فعلی صوتیکایه من لعلها القضا مرشست فم یکن فی الاضوح جبر فی بیکو سلام و صونا بالعباده و عی حاجی کلان عبادت فی بدال الطحا
 فاحسانت خدیجه بنت من العظام مرشست
 غوغای و عیسای صفت جبار و عیسی غوغای برتر بودیم که با فرزند خود کشتی بود رفیق گرفت بایر فغان ستم را در بر گرفتیم ناز بر سر آن در بر خود بر تویم رفیق
 حقیقی سیمنا الوی و عیسی علیها و صفا
 با قرآنها تقصبات فکم فی عیسی علیها که گفت از جبر خود در نیارم چون که تعظیم آن چنان جبر بر ستم را بر سر زهر بودم چه بدندم آدم چون سیم بر ستم
 و صفیة الایم من شلیت شک فلیس من مالک
 فللمارحین و حق عظیم کانیه کالیان و فرمود در از در عقب یکاز در ستم خود را برین رشت خط بر ستم لایم لایک قد ملکت متوفیة البت فیک یا
 الایات انی کذا و اذ انک صلیب داویة مالمی و الیجران و کذا تلوکم لای و الصفا مرقی
 و اذ انک لو کنت ذالک الواب در از در بر دیم که از زمانه یکاز در ستم نبردن نوره روز از هر چه در آن
 برین رشت رشابت برین درود و حسیب السوم مذوم صلیقتهم فیسوع و فیاض العیوب و ما
 قطالعمیر الا و اخیوتنا و یابین فلیک ان افعال الیوم سلکته او کان اقصی بلاد الیوم بالصیون
 از جهل و کفر بجهل آن کسان تقصیر کن گفت اذ اما جاور الذی انکما بوی البت و لسا فی اللیب
 فایوف حوام فوق عانا و ایوف حوام فوق عیب فقیر از زهر و ستم همان میگفت و صیوف الی
 فی الناس فکفهم اذ ابکون لهم عید و اطهار ان یوفی و ایوف حوام و حانهم و کجور یکنیا
 ما انصع الناس فقیر از زهر و کاه در بر بر زهر و فقیر با در گرفت از زهر ستم بر ستم من زهر ستم
 نزارب و هر شیخی هنر که تقصیر من من زهر ستم به در زهر زهر ستم و فریاد از ستم چنانچه
 در بر بر زهر و در دد نفاق از زهر بر زهر ستم بودیم مویک علیک فین عیوب صلیک و انی عیوب ما عیوب صلیک
 و الی و کانت اللذی ابینت لهما و اویک لک احل علیک و کانت رفاغ الناس کالیهم ستم

نمایا

و عربا الیمننا فقیبکما و بر وقت بر او نم من اعتقد علیک کما اعتقد علی السراب و من اعتقد
 فکافنا اعتضد بالفضاب فالالسراب یغیث عن بوی الشراب و لا الکتساب عید الشیاب زر زهر
 خود سخن بر ستم برین ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم بر ستم
 و کوی و هر چه دروغ برود در زهر و فرغ تم قلت لای سا قود بابا امت و الی اعرا و کذبت عن
 جمیع المسالک و کذبت عن الیمنان و کذا و عیبت عن هاسر عا علی مالک و فریاد از زهر
 بر زهر زهر که ما کذبت الا کذبت فاحسنة کان فلان الی اعرا و غیره کما انما فی هاسر کما
 و حق کذبت و الی اعرا و غیره کما انما فی هاسر کما انما فی هاسر کما انما فی هاسر کما
 از زهره بنان به معرفت زبان دروغ و منصفه کند و در زهر زهر و زهر در زهر در هر یک از زهر در
 باب با در خطاب با ستم بر زهر با زهر زهر با در فرمود نیت شفا شد هر دو زهر باب در هر دو زهر در ستم
 نایز زهر زهر در ستم رنج در زهر زهر هر که کند چون عدم هنر و کون کند از زهر زهر زهر زهر زهر زهر
 چهار زمین با طیب و کون و کون در ستم بر زهر کازر از ستم بر زهر زهر با ستم بر زهر زهر زهر
 تو ستم در زهر زهر ستم حقیقت کون ستم در ستم بر زهر زهر زهر زهر زهر زهر زهر زهر زهر زهر
 فکون در زهر
 با قرمز چه استی که زهر ستم در زهر زهر ستم زهر ستم زهر ستم زهر ستم زهر ستم زهر ستم زهر ستم زهر ستم
 در زهر

نیم قصه در آن آورده اند هر

تو آموختی و با کافران هم آشنایی داشتی و با منافقان هم
 صحبت میکردی و با منافقان هم دوستی داشتی و با منافقان هم
 از جهنم بارون در برخواستی بلکه هر روز در آن در برخواستی چون بگویند بر تو از من زنی که من و میت خود بخورد
 میرز که هر دو در برخواستی گویند که زنی که من و میت خود بخورد و برخواستی در زنج در برخواستی و برخواستی
 بوز که هر روز در آن در برخواستی و الظلم من شتم الجاهل من تعبد خا عترة فطهر لا یظلم نبرد
 نپویه ابن ابراهیم در نظر لغز در زدن قدم لغز صفای من بر سر من زنی که من و میت خود بخورد
 من و بر سر من زنی که من و میت خود بخورد زنی که من و میت خود بخورد زنی که من و میت خود بخورد
 در این حالت چه راهی اگر انت فحشک العلق بصبهتها فلو لب الاعل و فحشک من الاسادف و علی
 لا توکنن لای هذا فی ان و لا ابنا نه ابد او استعمال الحدیث فایا بیت فخر بین معاشره حق و حق
 لک الفکر بکف و حق بر زدن دست بر زدن کثیر و در این بر کف با ردها رفع کفر و اهل که من و
 روز درین دل جبر طلب که من و بر زدن و بر زدن بر کف میرد و بر زدن بر کف میرد و بر زدن بر کف میرد
 هر دو در زدن با زدن در زدن که من و میت خود بخورد هر دو در زدن در زدن که من و میت خود بخورد
 که من و بر زدن در زدن بر کف میرد هر دو در زدن در زدن که من و میت خود بخورد هر دو در زدن در زدن که من و میت خود بخورد
 قاتل کولان لا یستحق ان یدم ما طاعه الله شیء المذم و الفقر و الموت و حکم فیر و انهم
 کوناب و قد قبل الفیلسوف ما الصدوق قال حیوان غیری موجود و هیله اولی من ابد الناس

ما حیاة هر روز در آن در برخواستی
 حیاة هر روز در آن در برخواستی
 ما حیاة هر روز در آن در برخواستی
 حیاة هر روز در آن در برخواستی

از گفتن طریقه بر زدن

جبر زدن در زدن بر کف

خبر زدن در زدن بر کف

سفر قاتل که سفار و طایع صلح و سمع الما من ان اب العاصیه بنید و ان طایع الاصل
 تو و وصی خوان که در علیه قاتل خدیجه الخولاة و اعطی بنی اصبهت و قال الشاعری ایام کل
 الناس اولاد علیة اما تلطوا الذی الناس بدین و منی بهان من نعم الناری ناید ذوات ایدیم فی نفا
 صفتی و قد واحدین بلا بدیه قلت احق حوا من الناس حوی الظن و قد ذهب بنی الوالی
 خالطت الناس من بدین من ستر فاحببت مجلا عقی نایه و لا اقا لعیة و لا تقویة و لا تقویة
 و لا اینه را غضب و کان دود بنی ناید احد من المعین و قد عاش ما نایه و من ستر خلا
 الاختصار جمیع اولاد و قال لهم اوصیهم بالناس شرا لا یسمعون لایة و لا یقبلون عقیة و فی
 الناصر اهل الناس الا ذیهم النفاق اذا حیرتوا اذ یقول الکاتب کلاد بصبه حوی الهوان
 من ید من علیة و قد اخرجتکم فاعلموا ان الامکان عند الیقین و اقلهم عند حادیة
 الزمان و قد اکتب الارجاء احد من الناس فانهم ما یکون ابی الا انبوه و لا یظهر حوی الا
 عقوق و لا قلب من الاخر بویة و قد الشاعری من الاخری من اذی الاخری علیها و قطع بنی
 الانام علائق فکم یبهم من و اعد علی شیء و کم یبهم من قاتل عقی صاویف یظنون ان الکلیف
 الفی و ان جمیع العلم عند الشادق و قد کاشی بوی الواع اصحاب و قد کاشی بوی الواع اصحاب
 و قد اخرجتکم فاعلموا من عرف الناس کم یبهم علیهم من اعقل الناس کم یبهم شرم
 حسن الظن و سلم و قد الشاعری العقیة او ما بالهم من صبر و احسن ما احسن من الظن و ما لنا

بصفتی الکاتب و من بنی بوی بوی بوی

اذیة العقب بنی زدن در زدن بر کف

ابن کصفق میان بوی بوی

و کلمه هر دو در زدن بر کف

کوه خرم و فتح و ظم و کوه خرم
بر آن

تخله ایام و سحر در راه

تخله ایام و سحر در راه

تخله ایام و سحر در راه
تخله ایام و سحر در راه
تخله ایام و سحر در راه

تخله ایام و سحر در راه

فراخهها ایا عقرت و اما کنت معقوما من کنت الناس کیم الذاهد الناس و الخلال الناس استقوا
سفر بود در هر وقت که سجد بکنی سخن در آن صحبت بزبان که بر زبان زد منبر و عبقور بود و منبر
بود در آن صورت هر صفت نشود زنجیر به که بر عهد هر با سوزن و فخر هر سخن از سوزن در نزد درگاه
کرده میان سخطه بود بلکه در کوهان منافع بر پیشتر نیز نبوت که در نظرات که بر هر زمر از زمر بود
و سحر زمر وقت کار کرد برادر از هر وقت که نهادر زمر نهاده از هر وقت در نهاده زمر بود
چیت هر که بنویسند در هر وقت خود زودت خود است بر برادریم که بریزد که هر سفر بود
طوبی للفقیر الخالی الذی سلم یوانا فی الایام و قبلین قد فی الصلح لیس فی الاصاب حیا
الانما مکتوم و کفی الذی یأخذ فی الکلیات کلین یضائل و ان تصیر فی صراط
کعبه و الیام مظهر فاقب یجوع کلبات و کفی الظلمات کلام الخیر کفی فی القرب
فی القرب عینا کلام الذی لیس فی و استقی و ان کسبتمه الخیر فالذی یفکر
والیام عین کفی استقبل و لکن سفاست هو ما یزغ فی زغفای که بر کسب کسب
زغاف عافت و کاس سفر بود لا یجزعن لیس و تفرد و من التفرغ فی ما نیک فان یج ذاب
الاخاد فکلیت تم اخوت الی الله ان باللسان و بالید فاذ انظرت جمیع ما یقولونهم اجرت
نفع سم الا سجد و کسب با بجموده در کسب عینت در از زودت است و در کار هر زمان
دریم که از سوزن و سن بن رفته و کسب از زودت کرده تبدیل کار بر سیم زودت اقبال الله

۹۰
و در هر وقت که سجد بکنی سخن در آن صحبت بزبان که بر زبان زد منبر و عبقور بود و منبر
بود در آن صورت هر صفت نشود زنجیر به که بر عهد هر با سوزن و فخر هر سخن از سوزن در نزد درگاه
کرده میان سخطه بود بلکه در کوهان منافع بر پیشتر نیز نبوت که در نظرات که بر هر زمر از زمر بود
و سحر زمر وقت کار کرد برادر از هر وقت که نهادر زمر نهاده از هر وقت در نهاده زمر بود
چیت هر که بنویسند در هر وقت خود زودت خود است بر برادریم که بریزد که هر سفر بود
طوبی للفقیر الخالی الذی سلم یوانا فی الایام و قبلین قد فی الصلح لیس فی الاصاب حیا
الانما مکتوم و کفی الذی یأخذ فی الکلیات کلین یضائل و ان تصیر فی صراط
کعبه و الیام مظهر فاقب یجوع کلبات و کفی الظلمات کلام الخیر کفی فی القرب
فی القرب عینا کلام الذی لیس فی و استقی و ان کسبتمه الخیر فالذی یفکر
والیام عین کفی استقبل و لکن سفاست هو ما یزغ فی زغفای که بر کسب کسب
زغاف عافت و کاس سفر بود لا یجزعن لیس و تفرد و من التفرغ فی ما نیک فان یج ذاب
الاخاد فکلیت تم اخوت الی الله ان باللسان و بالید فاذ انظرت جمیع ما یقولونهم اجرت
نفع سم الا سجد و کسب با بجموده در کسب عینت در از زودت است و در کار هر زمان
دریم که از سوزن و سن بن رفته و کسب از زودت کرده تبدیل کار بر سیم زودت اقبال الله

سفیان الثوری الصادق طلب الملك قد اعقبت الناس فاسد باسفیان فمدل انان و نغیا انان
و نعلت الاعیان قرابت الاضداد اسکن للفی و اسما و شقی کسب غیر قلت سم فقلت النب
ذو بکوفه نهاده اس الزاب و الناس من خانیله و مواج و یسکنون بدهم اللیة و الصفا و الی
عشوة یعقار یب قلت یحیی یا ابن رسول الله فقلت الملب لا یجزعن الملب ما یطر فی الا
ان اللیة لا تقیاد الا بریة الاضداد الذی یذاعه و الی یحیا و الی اعابوا الی یفقدوا فان
صایح العاری یحیی من کل عیة مظلمة و قد عیة سلاة الذی فی اعقالات الناس کفی العار
عینه و سلة الناس فینه و در زمر که بر هر زودت که سوزن در هر وقت سفر بود قلت استغاث
بالوحیة عیة العیة السی نمر لا تعار یسئلوا العاری فموا و اهلوا و اود بوا بدت
من افوا هم و المذی عین من العاری قال علی من طایب صدق و ایا طالب الایام فله
قال الملب انما تصیر کل الایام کلا یحیی سم کسبتمه الذی یحیی و الی العیة و الی
علا ایضا قلت و لا سلة من العیة سلة الناس از زودت این زودت زودت بر هر زودت که سوزن در
که کسب زودت در در زودت زودت یاز زودت زودت چه با خون مصعب زودت زودت زودت
زودت و کل انسان یکنز الی کل کان کل طیب یحیی الی حنیفر فذی اصطلح انشان بیه من ان کان
بیه من ان سبته فلا بد ان یسئلوا الشاع و کان لا یسئل فقلت فقلت فقلت انصاف کسبتمه
فقلت و الناس اشکال و الی و در زودت زودت زودت زودت زودت زودت زودت زودت زودت

بوی با که بر زودت زودت زودت

هاله از زودت زودت زودت

در زودت زودت زودت

جَمْعُهُمُ الصِّدِّيقِيَّةُ حَقًّا إِذَا مَا اسْتَوَى مِنْ بَعْدِ مَا نَهَلَا عَدَاكَ بِرَقْمٍ لَمْ تُضَرْ عَدُوَّةٌ وَوَلَّاطِقُ
 أَكْلًا لَقَدْ أَكَلَا دِرْبَرِبَزَبَنْ نَصِيحِ بَرِنِ كَمَا تَزَهَّرُ رَوْدَتُ لَقَدْ عَجِبْتُ لِقَوْمٍ لَا أَصُولُ لَهُمْ أَقْوَامًا وَكَيْفَا
 وَإِنْ أَقْوَامًا بِأَسْبَابِهِ قَدْ نَزَّ اللَّهُ لَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ مِنْ وَصْفِ الْوَالِدِ مِنْ بَيْتِ الْمُبَلِّغِ الدَّجِي وَكَانَ
 الشَّاعِرُ أَيَّامَ قَصْدِ قِيَامِهِ بَعَثَ بِطَرَفِ الدِّمِ الْهَدَى مِنْ أَمْلَا وَكَانَتْ سَبَلُ الْعَلِيمِ خَلَّتْ أَسَى
 أَلْبَابٌ عُلُوًّا النُّهَارِ فَلَا أَمْرَ جَلَالِ الْخَائِبِ عَنْ نَيْمِ قِيَامَتْ وَكَانَ بَعْثُ نَعْمًا عَلَى كَلِمَةٍ بَلَوْتُ
 صَعْقٍ قِيَامَاتٍ وَكَانَ عَصْفُورٌ لَيْمًا جَبَابَهُ لَقَامَتْ نَيْمُ حَقَّةً مَوَاسْتَلَّتْ وَبَعُولُ قَوْمٍ
 اسْتَهْجَ الْأَخْيَارَ كَلِمَتَهُمْ فَالْوَالِدُ مِنْهُمْ بَوْلُ عَلَى النَّبِيِّ فَصَيَّقَتْ فَرَجَهَا بِلَا بَوْلِيهَا وَلَا يَبْقَى لِقَوْمٍ
 إِلَّا عَقْدًا بِهَا وَيَقُولُ قَوْمٌ إِذَا أَكَلُوا اسْتَفْزَعُوا كَلِمَتَهُمْ وَأَسْتَوْقَمُوا مِنْ تَابِغِ الْبَابِ وَاللَّارِ
 تَوَاقَمَ خَشِيَةَ الْأَنْفَاقِ فَرِحُوا بِصُلُوكِ الصَّلَاةِ بِلَا أَنْكَابٍ وَيَقُولُ قَالُوا الْأَشْيَاءُ تَحْتَمِلُ
 لِقَوْمٍ مَا لَيْسَتْ أَحْسَبُهُمْ كَانُوا لَا خُلْفًا وَمَنْ مَوَاطِنُ الذَّلِيلِ يَقُولُ كَطَلَبِ الْمَاءِ لَا أَصْلًا وَلَا
 لَا يَكْفِي وَنَ وَانِ طَالَتْ حَيَاتُهُمْ وَكَوَيْبُوا عَلَيْهِمْ نَخْبَةٌ فَرِحُوا وَحَاصِلُ الْقَوْلِ أَنَّ أَهْلَانَهُمْ
 فَانْتَمَوْا قَدْفِهِمْ إِذَا لَمَسَتْ فَوْجَهُمْ عَفْلًا بِالْإِحْيَاءِ وَحَلُّوهُمْ قَدْ وَضِعَتْ بِاللَّوْمِ لِيَا سَهْمُ فِي الدُّنْيَا لِلْمَلَاةِ وَنَدِمَتْ فِي الْأَنْبِيَاءِ
 لَمْ تَسْمَعْهَا الْأَخْفَى مِنَ الْأَذَى فَتَوَقَّعْ عَلَى الْفَتَاهِ وَمَنْ مَدْرَسَةٌ عَلَى الْأَذَى مِنْهَا
 قَدْ بَدَأَ بِشَقِّهِ مِنْ مَهْلِكِ قِيَامِهِ كَرَامَتِهِ تَقْدِيرُ حُرُوفٍ وَتَقْدِيرُ حُرُوفٍ وَتَقْدِيرُ حُرُوفٍ
 الْحَوْضُ وَالذَّلِيلَاتُ بِاللَّوْمِ حَائِزٌ فِي الدُّنْيَا لَيْسَ يَأْتِيَنَّ وَمَنْ فَكَرٌ وَمَنْ فَجَّرَ الْغَلْبَ كَأَلْبَابِ النَّبِيِّ وَالْوَالِدَانِ
 النَّوَابِغُ إِلَى اعْتَابِهَا لِأَبْوَى النَّبِيِّ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَلَا يَكْفِي لِقَوْمٍ كَمَا قَبِلَ لِقَوْمٍ بِالْبَطْلَانِ
 ۹۵

جلال الخراب طررز برزبر

تراج الاكر در زر در زن دلورده نهد
دستور كالغز الوور حرم خالغ
سبعون دقايد مياست

حمل كلفند سيز اوده كوير
از سبيله اورد

فانتم باقاهم اذا لمت فوجهم عفلن
لم تسمعها الاخرى من الذاكر فترت على
الفتاه ومن مذكر عود على الذكر اورد
فهي انما يشق من مهلك قوامه
تقدس حروف مختلن وتقدس حروف مختلن
الحوض والذليات بالكرم

قَوْمٌ وَمَنْ عَمِلَ بِمَنْ مَنَامًا يَفِيءُ لِقَوْمٍ عِنْدَهُمْ فَيَلْقَفُ مَوْلَى كَلِمَةٍ بِدَيْمِهِمْ أَعْمَالٌ عَرَفُوا عَمَلُ الْخَبِيرِ فِي الْخَلَاءِ
 وَكَانُوا عَمَلُ الْبَدِيءِ أَهْلًا عِنْدَ جَوْلِ الْأَمْرِ مَبْرُورِ الْفَرَمِ وَفِي الْخَلَاءِ عِلْمٌ مِنْ حِبَابِي وَفِي الْخَلَاءِ
 فِيهِمْ نَامَةٌ وَأَعْتَمَهُمْ لِأَنْفَرِ عَوَابِيَانِ وَأَدْعَاهُمْ إِذَا نَطَقُوا حَمَارًا وَأَخْرَجُوا إِذَا حَمَلُوا مِنْ حَمَارٍ
 خَالَفُوا إِلَيْهَا بِأَعْنَاقِ الطُّيْرِ وَعَادُوا لِقَوْمٍ كَلِمَةً فِي الْفَرَمِ وَوَجَّعًا بِأَعْلَى جِيَادِ وَيَوْمَ
 الذِّكْرِ وَاللَّيْلِ مَوْافِقًا بِصَوَابِهِمْ يَهْدُوا لِقَوْمٍ حَسْبًا أَضْلًا وَبَلَدًا فَلَمَّ بَدَى فِي الْأَحْسَابِ بِرَيْقَادِ
 عَنْ سَيِّئَاتِ الْأَكْبَرِ دَوَائِحُ وَدُونَ مِضَابِ الْمَجِيدِ بِزِيَادِ قِيَامِ جِلْبَابِ الْوَقْمِ مِنْهَا كَانَتْ فِي
 فَرَقًا بِجِهَادِ وَأَيْضًا فِي الْأَيْنِ وَانْهَارًا وَكَوَيْبُتُ قَوْمِ الْقَوْمِ جِيَادِ لِقَوْمٍ عَمَلُ الْخَبِيرِ فِي الْخَلَاءِ
 تَعَاوَدَ بِهَا شَرَّ كَلِمَاتٍ بِكَيْفِ عِقَادِ فَلَا حَسْبَ إِلَّا بَيْتُ الْقَبْرِ مَفْرَحٌ لِلَّاجِ وَلَا لِقَوْمٍ عَمَلُ الْخَبِيرِ فِي الْخَلَاءِ
 لِقَوْمٍ نَامَةٌ وَاحِدًا فَكَلِمَتُهُمْ نَامَةٌ وَاحِدًا فَلَا تَرَى إِلَّا بِيَادِهِمْ وَلَا يَأْتِي إِلَّا فِي الْخَلَاءِ
 دِرْبَرِبَزَبَنْ حُرْفُكَ وَفَرُودَرِبِ لَا يَكْفِي لِقَوْمٍ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ
 فَرُودَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ
 بِطَائِفِ حَيْرِ رَوَاغَرِ رَوْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ
 فِي حَيَاتِهِمْ مَرَّةً أَلَمْ تَرَ عِقَادِي لِقَوْمٍ وَنَبِيَّةُ الدَّرَانِ مِنْ الشَّابِ عَقِبْتُ عَمَلُ الْخَبِيرِ فِي الْخَلَاءِ
 كَلِمَةً فِي حَمَارِ الْعَمَلِ وَالنَّاسُ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَدَا حَتَّى يُوَطَّعُوا أَنْ نَأْتِي الْحَسَابَ وَمَنْ أَرَى
 الصَّيْفَ مَلِكًا بِأَعْلَى يَابِطِيهَا فَحَقٌّ حَيْفًا قَامَ إِلَى السَّيْفِ فَقُلْنَا لَهُ حَيْفًا فَخَطَّ يَا نَبَا نَقَرُ خِفَا

مضمون سبزه در کرم در مضامین جمع

نرمج روانین بقدر الصون نعم
ای جوی ه

۱۰۱ فَبَرِّئْ صَاحِبَةَ نَفْسِكَ وَاللَّيْمَانَ وَتَقَرَّبْ إِلَى اللَّهِ فَكَلَّمَهُ لَعَلَّكَ تَكْفُرُ
وَقَعَّتْ لِعَمْرَانَ لَيْمَانًا إِذَا فَتَنَتْ عَنْ أَيْمَانِهِ قَالَتْ عَمْرُو قَدْ أَصْبَحْتُ فِي مَارٍ عَنِّي وَدِينِي
بَعْدَ فِيهَا الْخَيْرُ مَيْدَانًا وَبَعْدَ ذَلِكَ الظَّالِمِينَ هَاعْتَا قَدْ أَشْرَفَتِ السَّاعَةَ بِزَلَّالِيهَا وَأَنَا خَتَّ بِكَ
قَالَ السَّاعِي مَنْ لَا يَتَوَلَّى النَّاسَ كَيْفَ يَمُنُّ مِنَ النَّاسِ وَخَرَّ مَوَّابِنًا وَأَخْرَاسَ وَقَالُوا النَّاسُ
يَتَّقُونَ وَلَا يَتَّقُونَكَ وَاللَّهُ تَعَالَى يَتَّقُوا لَا يَتَّقُونَكَ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
وَكَيفَ يَتَّقِيكُمْ بَلَى إِنَّ النَّاسَ كَذِبِينَ عَلَمًا وَصَبَّحَ بِالْمَدِينَةِ عَلِيمٌ فَأَحَادِيثُ لَيْمَانَ
وَأَحَادِيثُ عَلِيمٍ وَبَعْضُ النُّفُوسِ وَالنُّفُوسِ فَالْبَيْتُ عِنْدَ مَنْ جَلَّالٍ لَمْ يَمُوتْ بِرُؤْيَا عَمْرُو
كردن برودم در خانه من در صدف بنظره بر سر بر سر دردت که بر زبان من برودم و گفتن بر او بر روزگار
گفت اللهم انزل عليهم العفار والدياس و مني اللبس باز در سخن گفت در زبان
بجز در صدف بر دردم بر برگ بر برگ بر نهر در فرج و بر برگ بر برگ بر نهر فَمَا أَحَدٌ مِمَّنْ
نَاغَتْ لَوْ بَرَّ أَبُو بَدْرٍ خَلَّ الْعَمْرَانَ يَتَّقُوا فَصَلَّتْ بِسُورَةِ الْبَقَرَةِ وَأَدْبَجَتْ فِي بَاطِنِهَا مَعَهَا
فَأَبْدَتْ كَوْنَهَا خَيْرًا رَفَّتْ فِي عَمْرُو وَأَخْبَرَتْ لَيْمَانَ بِالْمَدِينَةِ وَخَلَّهَا وَوَالَتْ لَيْمَانَ عَمْرُو
عَلَى مَا بَدَأَ النَّبِيُّ مَا قَامَا فَلَا يَمُوتُ بِاللَّيْمَانِ إِلَّا مَا بَدَأَ وَلَا فِعْرًا بِاللَّذْمِ إِلَّا مَا بَدَأَ فَالْقَسْبُ
فَبَرِّئِ اللَّيْمَانَ وَالْعَمْرَانَ الْأَيْمَانَ تَلَوْنَا صَبْرًا عَلَى الْبَلَاءِ وَنُفُوسٍ وَمَوْلَانِ
كَانَ الْوَمَا وَقَالَ عَمْرُو قَدْ مَضَى حَسْبُكَ وَفِي أَيْمَانِهِ صِدْقًا جَمِيمًا وَأُولِيئِكَ نَسِيتُ

نسخه من کتب خطی در کتابخانه
جمهوری تهران
تاریخ ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران
شماره ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران
تاریخ ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران
شماره ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران

۱۰۲ حِينَ أَقْبَضَ صَدِيدٌ مَيِّمًا حَلَّةً قَبْلَ أَنْ يَخْرُجَ بِاللَّيْمَانِ وَأَنَّهُمْ قَبَّلُوا جِلْدًا نَبِيًّا وَغَيْرَهُ كَمَا فَاسَتْ
قَبْلَ جِلْدَانِهَا كَيْفَمَا وَنَظْمٌ مَعْنَانِيًّا فَتَبَّتْ لَعْنَتَانِيًّا وَقَوَانِيمٌ مَرْدِيَّةٌ عِنْدَ سَبِيلِ الْمَدِينَةِ
وَقَوَانِيمٌ مَرْدِيَّةٌ فَابْنُ بَعْضِ الْأَنْفَى بِتَعْنِينِ الْأَنْفَى لَيْمَانَ وَفِيهَا وَقَدْ
أَمْرًا غَدَاةً أَقْوَبًا سَتِيمًا وَالْحَمْدُ لِيَوْمِ لَيْمَانَ صَبِيًّا وَلَكِنْ كَانَ يَلْتَمِسُ لَيْمَانَ لَيْمَانًا
قَالَ لَيْمَانُ لَيْمَانَ كَرَامَةً عَمْرُو بَلَى نَدِيًّا وَقَالَ عَمْرُو إِنَّكَ لَيْمَانٌ لَيْمَانٌ وَفِيهَا
لَفَنَةٌ مَعْدِيَّةٌ وَصَبَّحَتْ مَسْعُ فَمَلَّتْ لَيْمَانَ مَرْدِيَّةً وَأَعْقَبَتْ بِكَامَرَةٍ فِي مَعَانِيهَا
حَسْرَةً وَفِيهَا لَيْمَانٌ وَأَمْرُو خَدَعَتْ مَعْتَمِرًا مَعْنَانِيًّا فَالْمَدِينَةُ وَعِنْدَ الْأَنْفَى كَمَا سَبَّحَتْ
أَنْفَى كَمَا سَبَّحَتْ وَأَنْفَى كَمَا سَبَّحَتْ وَأَنْفَى كَمَا سَبَّحَتْ وَأَنْفَى كَمَا سَبَّحَتْ
مَنْ تَصْرُحَ لَيْمَانَ وَعَاقِبَتْ لَيْمَانَ مَعْدِيَّةً مَوْجِبُ لَيْمَانَ وَقَالَ عَمْرُو رَبِّ خَيْرٍ لَيْمَانَ
مَقْشُورٌ عَرْضًا نَبِيًّا بِقَدْحٍ فَيَدَا لَيْمَانَ وَكَلَامًا مَعْدِيًّا وَفِيهَا لَيْمَانَ
أَنْ تَعْلَمَ جَلْدًا وَيَرْعَى جِلْدًا أَنْ تَعْلَمَ وَأَهْلًا فَمَا بَعْدَ خَوْلَ سَبَّحَتْ حِفْلَانًا بِزَيْنِهَا
كَبِيْرٌ وَقَالَ عَمْرُو وَصَبَّحَتْ لَيْمَانَ كَمَا هَلَوِيَّةً كَانَ فِي الْحَسَانِ مَعْدِيَّةً مَوْجِبًا لَيْمَانَ وَنَوَادِيهَا
جَاهِرًا كَمَا مَطْلُوبٌ فِي مَعْرُوفِ الْبَاطِنِ كَالَّذِي لَمْ يَنْفَلِتْ لَيْمَانَ وَأَنْ يَتَوَلَّى لَيْمَانَ مَعْدِيَّةً
أَنْ تَعْلَمَ عَلَيْهِ رَيْبَاتٌ أَوْ تَقُولُ كَيْفَ هَتْ بَرِّئْتَ لَيْمَانَ بِتَعْنِينِ الْأَنْفَى كَمَا سَبَّحَتْ لَيْمَانَ
اللَّهُمَّ اللَّهُ عَابِدٌ بِرَحْمَةِ الْأَطْيَابِ بَرِّئْتُ لَيْمَانَ كَمَا هَلَوِيَّةً نَزْدَ صَدْرِي مَعْدِيَّةً مَوْجِبًا لَيْمَانَ

صدید زرد سبزه و زرد سبزه
زرد سبزه و زرد سبزه
در زخم و بهجا
فاندر زخم
نسخه من کتب خطی در کتابخانه
جمهوری تهران
تاریخ ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران
شماره ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران
تاریخ ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران
شماره ثبت در دفتر اسناد
جمهوری تهران

در روز گرفتند نامت عواما لافلا فم ولا مبالا لوطی لا سما ^{از آن} کینقطن الوغیر عمارهم و فنام
اعدهم عن الاوتار در آن روز در روز خفی نوبه بطنه مقتدره البدنه والعلاکه و تمام
المغایر بر عمارهم الالهاله عذرله حبله بالحق للخاله والصلاله ^{موت} مرفق فصارت خیره ایاز و باجماع
عولتها الالهه ارفق من ظلمه و جوارحه من نزلت له عین ستره و قدرت بر عین عالم فلاحه
عالمنا و انصافه الخدرت تکسا و عفا فکنت تقوی اللیس علی العتره فقیلها المقصود فلا
لا و سمع انفس الجراح بلینها در آن روز گرفت ^{از آن} ایتلیت بر عی قبله لیت تعد عمارهم
من عوج کلا الاوسم الخاضع کها فرج الاوسم الخاضع فرج عمارهم در روز گرفت
در روز بر روز شنبه متلون الاخلاق حویا و بها و سواک عینا من الفاس و خفی الابل و اولها
الاعضاء عتبه و عابره الاصره و کما و ایاست فحاجبه و الخاضع حایه فماره و فمها
دود رفقه من لیل او اضاده هاهم و کما و الاقوال الخ معولا مقدرین سرس و سا
من خلوص لیل الذی تحت الخطاه و عمارهم خیر الدار و عمارهم من الاوسم فضا و الحکم کینه
مذله و سبیل الذی الفضول الحله عینا من القوم او عینا و معین حق وان سائله خیر
لحججه و نفس و کم قول فلا شید مقابله نهارهم حویا من نهارهم و کان قیر قدیدا فو علم
فوقه کما فیلدر اصره و قدنا و عماره فضا کما لقطه الاوسم در آن روز گرفت
فیه خذله الله فله الشاه کما خلافت عینان یهمه و الالهات ان الایس و کما

و کما و عمارهم در روز گرفت از آن روز در روز شنبه
مغایر عمارهم در روز گرفت از آن روز در روز شنبه
اهالهه عمارهم در روز گرفت از آن روز در روز شنبه

فلا شید مقابله نهارهم حویا من نهارهم
در روز گرفت از آن روز در روز شنبه

زها در روز گرفت از آن روز در روز شنبه
در روز گرفت از آن روز در روز شنبه

صیبات

و صیبات و کما فی الخیر الاله المیطان فموا لوی نذره بها الشیطان و فی بعض النیب
فالتلحیر لکن کما صلیح فموا صلب و من عزیب فقه لحدما الاوسم یابو الخیر
یا کعبه و یا و خالقه بلیره ملاعقن یا فصح اللتین یفعله العینین یا حدیث اللتین
یا ستر اللتین یا سطره العنبر یا الکل القوی یا طاهر الکابور یا غمره علی الریس یا ام
یا سدر العین یا عذرا البین یا خراف العینین یا سعه اللین یا سعه اللتین یا بده
النوم یا زید النوم یا طیر النوم یا زید النوم یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
یا زید العبد یا طیر العبد یا فصح من فواضخ فی یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
المضیع الی الکبر الرفع یا طیر العنبر یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
القدوس یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
یا دفع العیان یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
الذریه و الله لوی صحت حدیث حبله عماره و اللتین علی عماره و اخذت بیدیه القوی
فترج و نذرت النیم علی حینا الملائکه ما لکن الاصلاحا فقه الفخر یا فوا القوی یا سعه اللتین
یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین
یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین یا سعه اللتین

کما فی الخیر الاله المیطان فموا لوی نذره بها الشیطان
در روز گرفت از آن روز در روز شنبه

فالتلحیر لکن کما صلیح فموا صلب و من عزیب فقه لحدما الاوسم
در روز گرفت از آن روز در روز شنبه

یا سدر العین یا عذرا البین یا خراف العینین یا سعه اللین
در روز گرفت از آن روز در روز شنبه

برگ بریزان پنجم

در دم و بجا

۱۳۱

از زمین جگه نشسته باز برده با یکبار بریزان این صورت فرستاد
ذکر بر زمین جگه نشسته و دستها را در میان زمین فرو برد
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَنُصِرَ بِالْوَيْلِ الْبَاطِنِ بِالْعَرَفِ فَلَا غَوْلَ لَدُنَّ وَلَا نَكْرَ وَلَا يَنْتَ
بهر روز دو بار زنده زان را در دست بردن بر یک سوزن زان در دست در با یکبار زان
رنگه روزی هرگز به بریزان زان را در دست بردن زان در دست بردن زان در دست بردن
مردم را در دست بردن زان را در دست بردن زان را در دست بردن زان را در دست بردن
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَنُصِرَ بِالْوَيْلِ الْبَاطِنِ بِالْعَرَفِ فَلَا غَوْلَ لَدُنَّ وَلَا نَكْرَ وَلَا يَنْتَ
فَلَمْ تَرَ يَوْمًا سَأَلْتُ اللَّهَ تَعَالَى أَنْ يُعَلِّمَنِي كَيْفَ أَخَافُ لِقَاءَ رَبِّي وَأَلَّا يَكُنَّ صَرْفَ
الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْجَنَاحِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْإِسْقَافِ وَأَلَّا يَكُنَّ مِنَ الَّذِينَ
سَعِدَتْ بِهِمْ آيَاتُ الْحُسْنَى وَقَدَّحَتْ لِحَبْرِ الْأَرْعَابِ سِرًّا بِإِحْفَاطِ اللَّهِ وَالْوَعْدِ
فَعَزَّابِ سَيْطَانِ الشَّيْطَانِ وَأَنْتَ يَا اللَّهُ مَا تَعْلَمُ وَأَنْتَ يَا اللَّهُ مَا تَعْلَمُ وَأَنْتَ يَا اللَّهُ مَا تَعْلَمُ
فَعَزَّابِ سَيْطَانِ الشَّيْطَانِ وَأَنْتَ يَا اللَّهُ مَا تَعْلَمُ وَأَنْتَ يَا اللَّهُ مَا تَعْلَمُ وَأَنْتَ يَا اللَّهُ مَا تَعْلَمُ
أَعْلِيهِمْ وَجِبَالِ كَثُفٍ أَيْدِيهِمْ مَعْلُومَةٌ وَأَحْسَبُكُمْ نَقِيبٌ فِي لَيْلٍ وَقَدَّحَتْ لِقَاءَ رَبِّي وَأَلَّا يَكُنَّ مِنَ الَّذِينَ
يَسْأَلُونَ وَلَا تَرَى بِكَ بَرْدًا بِرَأْسِ زَنْبُرٍ كَمَا تَقْرَأُ طَبَقَ حَمْرٍ أَنْ يَدُكْتَ شَرِيحًا بَعْدَ تِلْكَ الْوَيْلِ سَوْدًا
فِي اللَّيْلِ فَلَا يَسْمَعُ إِلَّا لَكَ الْعِظَمُ وَلَا يَأْتِيكَ إِلَّا بِرَأْسِ زَنْبُرٍ كَمَا تَقْرَأُ طَبَقَ حَمْرٍ أَنْ يَدُكْتَ شَرِيحًا بَعْدَ تِلْكَ الْوَيْلِ سَوْدًا

جگه نشسته بر زمین
بهر روز دو بار
جمع

عقده کتله کلبه

بیمه الاخرین

برگ بریزان ششم

در زانها بر عجز دست راست

۱۳۲

جسم الله الرحمن الرحيم

برگ بریزان ششم از کن به منتهای عجز دست راست در دست راست

چون روز ششم نهار در دست راست قرار گرفت که همه در زانها بر عجز دست راست
روزگار زانها نمایند یا از سوزن گرفت جان خود در هر که زانها بر عجز دست راست
بهر روز دو بار زانها بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
روز تو در دست راست بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
که در دست راست بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
بنا بر زانها بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
کشتن خود برین زانها بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
در دست راست بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
لاغر زانها بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست
من که در دست راست بر عجز دست راست که در دست راست در دست راست

بهر روز دو بار

بیمه الاخرین

برگزیران هشتم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Handwritten scribbles or initials at the top of the page.

برگزیران هشتم از کتب خزائن بیخ دارم در زهد و ترک شهوت و در عروج از جاه و جاهت

چون روز هشتم نهر حق از زهد و ترک شهوت و در عروج از جاه و جاهت و در عروج از جاه و جاهت

گفت و در زهد و ترک شهوت و در عروج از جاه و جاهت و در عروج از جاه و جاهت

و چون زبان گشاید که هر سخن بود در بهر وقت آن روز و در بهر وقت آن روز

چنانچه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

و با آنکه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

Vertical marginalia on the right side of the page, containing additional text and commentary.

در زهد و ترک شهوت

نزد از زهد با من زهد و ترک شهوت نردن و ترک شهوت نردن و ترک شهوت نردن

و هر چه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

و هر چه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

و هر چه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

و هر چه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

و هر چه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

و هر چه در هر چه خوب شد و هر چه خوب شد و هر چه خوب شد

Vertical marginalia on the left side of the page, containing additional text and commentary.

Vertical marginalia on the far left side of the page, containing additional text and commentary.

رزق از روی جزایر و در حوض ستر در روز جزایر و در حوض ستر در روز جزایر و در حوض ستر در روز جزایر
 آید و فلا نیز که خوشب می آید و غم و اندوه بخورد در خانه و در شهر چنان که در کتب است
 لاخر بقدر الصواب يكون الجبوت فإياها والرب العالمية وكن في مكان إذا ما سقطت قوم وجملة
 في ضيفه ولينهم ما قبله لقد حسبت عني في القول ولم ترضي الله العالمية وما جعلت طيب طعم الطيب
 كطال العالمية فإياها تبارك عن النفس على الأمور والبر من العجز لا انشط ولكن عقدا في المصالح
 تكون سلامه من كسب يورده ودر آن روز با هر چه است این است که در روز جزایر
 کج دنیا برنج است این خود است هر چه است در روز جزایر است هر چه است در روز جزایر
 نیز از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 بنامها و اینها است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 شرف نیز که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر

فصل في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله

زهد در زهد و ترک شهوات است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر

در زهد و ترک شهوات است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر
 جزایر از روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر است که در آن روز جزایر

عبد الله بن عباس قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله

فصل في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله

فصل في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله

فصل في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله
 قال في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حاله من حاله

خَمْرٌ يَوْمَ أُزِدُنَا كَفًّا وَكَذَلِكَ نُخَوِّضُكَ فِي جَالِيَا مُؤَمَّرًا كَفْرًا مِنْ رُبِّهِمْ بَرِّينَ دَرْتَانَ جَبْتِ كَرَسِ زَبْرِي دَرْتَانَ
 بنوه بر بزمین چنین بود بخت بر بزمین جازین بر بخت بختان نیز همگی در دوران بود بر نه بر بزمین بخت بر بخت
 ز کبیر بر بزمین بر بزمین ز کبیر بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 و بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 در از ز کبیر بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 که بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 فَأَنَا فِي الدُّنْيَا بَلَّغْتُ حَبِيهَا وَلَا فِي الدُّنْيَا بَلَّغْتُ حَبِيهَا فَهَذَا أَسْرَعُ فِي الدُّنْيَا بَلَّغْتُ حَبِيهَا
 اَبْنُ مَوْجٍ مَعْبُودٍ لَدَارِي دَرْدِ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ مَعْبُودٍ
 هر روز در هر کار هم برین کرد از بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 از بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 در بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 که ز کبیر بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت بر بخت
 اَللّٰهُمَّ مَا بَدَا لِي مِنْ صَبِيحَةٍ وَغَايَتُهَا لَابَالٍ لِيَا قِيَامُ نَعْبَتِي مِنْ مَعْبُودِيَّةٍ اِذَا سَجَدْتُ
 بِالْمَوْتِ فَخَانِي بِدَلِّ احْتِفَالِي بِالذُّعْوَى مَعْبُودِيَّةٍ اَلَا اَعْلَمُ كَعَلَيْتِ عَيْنَا حِ اَلذُّعْوَى لَانَّ عَصِيدَ الدُّعْوَى
 حَيَا كَيْتِ وَقَرَّ عَجْرَادِي كَمَا رَضِيَتْ لِي جِهَانِ دَارِي دَرْتَانَ كَمَا بَدَا لِي فِي قَوْلِ احْتِفَالِي حَوَابِي كَمَا بَدَا لِي

کج کبیر بزمین و کبیر بزمین

بخت بر بخت بر بخت بر بخت

کج بخت بر بخت بر بخت

بخت بر بخت بر بخت بر بخت

الفضل

الفسار تاقص و طامعاً كَيْفَ كَيْفَ النَّمْرِ فَخَرْدُ وَكَيْفَ تَنَامُ الطَّيْفُ وَكَرَانِهَا وَقَدْ نَسَبَتْ لِلْفَرْدِ دِينَ لِحَبَابِ
 بِنَايُنْ يَوْجِيٍّ اَسْرَ خَرْنَا وَبَعْدَ اَسْمَاءِ عَلِ الْأَصْلَاءِ وَطَارَ عَقَابِي بِالزَّمَانِ وَكَلِمَةٌ فَلَسْتُ اَبَا لِي وَنَقُولُ
 الْعَوَالِمُ فَلَوَ بَانَ عَصَدِي مَا نَأْتِي نَكْبِي وَلَوَ بَانَ نَبِيٌّ مَا بَكَتُ الْأُمَمُ اِنْ اَوْصَفَ الطَّائِفُ بِالْبَعْدِ اِلَادِي
 وَعَيَّنَا بِالْفَعَالِ مَا قَالُ وَقَدْ اَلْمُحْمَلُ لِي اَسْمَاءِ خَفِيَّةٍ وَهَلْ اَلْمُحْمَلُ لِي اَسْمَاءِ خَفِيَّةٍ وَطَوْلَاتِ الْأَسْمَاءِ
 اَلْمَوَامِرُ وَنَعْمَتِ اَلْمُحْمَلِ اَلْحَبَابِ اَلْمَوَامِرُ فَيَا مُشْرِكِي اَلْحَبَابِ نَبِيَّةٍ وَنَاثِرِ حَبِي دُونَ مَعْبُودِي
 هَانِي نَهَانِ كَتِ اَبْنُ زَلْخَانِ بَرَانِي وَنَهَانِي اَلْحَبَابِ مَنُورِي وَنَهَانِي اَلْحَبَابِ مَنُورِي وَنَهَانِي اَلْحَبَابِ مَنُورِي
 بَرِي دَرْتَانَ دَرْتَانَ زَبْرِي دَرْتَانَ دَرْتَانَ فَهَلْ عَرَفْنَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا اِنَّمَا
 كَلِيدٌ وَالْأَسْمَاءُ بَقِيَّةٌ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي
 اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي
 وَقَدْ صَوَّبَتِ الْفُجُورُ وَبِتَّ فَلَاسُ لِكِ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي
 اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي
 عَرَفْتُ عَصَبِي وَرَوِي الْجَوِيَّ عَدَلًا وَنَهِي اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي
 دَوْلَتِ اِهْمَانِ زَنْدِ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ
 عَطَا لِي اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي وَبَلِيدٌ اَلْمَوَامِرُ لِي
 كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ كَبِيرِ بَرِي دَرْتَانَ

اعتباری

فجانه در بخت بر بخت

ادعاهان در بخت بر بخت

عطا لک مع بخت بر بخت

بسم الله الرحمن الرحيم

برگ ریزان یازدهم از کتب مستطاب غرر شریف در علم مصیبت رسیده گان و نسبت آنها

چون روز یازدهم شرف از زمین ریج رسیده گان غمگین و تیره مصیبت زدگان بر جا در میان آید بیار سزا رفت

مجموعه روز یازدهم سلطان مغزول یعنی در روز نسیه میگذرد فَقَدْ وَاحِدٌ مِنْهُمْ فَلَا تَجْرَحُوا بِاللَّهِ وَاللَّهُ عَسِيبٌ كَارٍ

که در است جزاین پسران که است وَاللَّهُ عَسِيبٌ كَارٍ مَنْ جَاءَ بِغَيْرِ غَدَاةٍ وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا

که در است جزاین پسران که است وَاللَّهُ عَسِيبٌ كَارٍ مَنْ جَاءَ بِغَيْرِ غَدَاةٍ وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا

که در است جزاین پسران که است وَاللَّهُ عَسِيبٌ كَارٍ مَنْ جَاءَ بِغَيْرِ غَدَاةٍ وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا

که در است جزاین پسران که است وَاللَّهُ عَسِيبٌ كَارٍ مَنْ جَاءَ بِغَيْرِ غَدَاةٍ وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا

که در است جزاین پسران که است وَاللَّهُ عَسِيبٌ كَارٍ مَنْ جَاءَ بِغَيْرِ غَدَاةٍ وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا وَلَا مَأْتٍ عِنْدَكَ تَبَدُّلًا

اعلام الصبر مقول من نار الزلزال الكون
مقام من مقامات المحادين وهم ينشد
العبد في سلك القربى من فضل الله
رب العالمين وقد افاض الله على الامم
والنبيات الهدى وذكر في بعض مواضع
موضع القرآن فامر فضيلة الامم
واجوبها عبادته وتقليل الاقربى

فهم الصبر في الامعان الشريك
من كثر ما كثر في الشجر ما كان جوهرا
كثير الصبر من الامعان عبق الاله
من الله في الصبر في الامعان فلا ياب
منه الا حين لمع
فصحة التي كفيتم مصارحهم

فَأَنْ مَانَ أَجْعَلُكَ وَقَدْ مَنَّا طِفْلًا لَللَّهِ لَطِيفًا لَعَلَّكَ تَعْتَبُرُ لِمَا كَرِهْتَ أَنْ تَزِيدَ رُحْمًا لِأَهْلِ الْبَيْتِ وَأَنْ تَكُونَ مِنْ عِبَادِ الَّذِينَ يُكْفَرُونَ

از خدایان غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

از نذر زهر در کشتن غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

بیشتر است در هر حال بر او نذر غموز که بر او نذر زهر در کشتن غموز بشود که او صد

وقد المني ان اهل البيت الصابون
من صبي فخر بن علي السكاكوت

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

ويعاثرهم او المني ان اهل البيت الصابون
بفخلاق ومن اخلاق اهل البيت الصابون

۲۳۳ در برون نوبت سبک شکران که در سبک شکران است...
اصطیبات و کلا لکیرا و اعرج النهام و الايام الاستعانت...
القبلي مقدرة وان طاه الاماس و ان نوبت...
من عاب الترتيبات...
فقط عباد اولاد الزهر او فقهه...
و بدو سهره نالو و اهر...
و در انصاف...
الثابت للام نالو...
ان طه في الخبر ابداء و لا عجب...
عن كنفه...
نبرد سبک بران در دهم...
مرا اسبغوا...
نفسا...
که با صبغت...
اطلاق الصنا...
کسی

مستجاب بر منبت و در آن کسب و شرف

و هم برین کسب بران در روز اولاد و به شرف

سبقت نیامد شرف

فهل باقی...
من سبغوا...

۲۳۳ کسب تغزیر و در نوبت کسب تغزیر و در نوبت کسب تغزیر...
اصطیبات و کلا لکیرا و اعرج النهام...
القبلي مقدرة وان طاه الاماس...
من عاب الترتيبات...
فقط عباد اولاد الزهر...
و بدو سهره نالو و اهر...
و در انصاف...
الثابت للام نالو...
ان طه في الخبر ابداء...
عن كنفه...
نبرد سبک بران در دهم...
مرا اسبغوا...
نفسا...
که با صبغت...
اطلاق الصنا...
کسی

۲۳۳ کسب تغزیر و در نوبت کسب تغزیر...
اصطیبات و کلا لکیرا و اعرج النهام...
القبلي مقدرة وان طاه الاماس...
من عاب الترتيبات...
فقط عباد اولاد الزهر...
و بدو سهره نالو و اهر...
و در انصاف...
الثابت للام نالو...
ان طه في الخبر ابداء...
عن كنفه...
نبرد سبک بران در دهم...
مرا اسبغوا...
نفسا...
که با صبغت...
اطلاق الصنا...
کسی

د لغزیه د سینه

بازوم بر کریزان بازوم
بازوم بر کریزان بازوم
بازوم بر کریزان بازوم

عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا

بِأَنَّ قَوْلَ الصَّادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا جَاءَكَ الرَّجُلُ بِالسَّلَامِ فَاسْتَجِبْ لَهُ
لِحُضْرَةِ الْأَخِي إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا

عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا

بِأَنَّ قَوْلَ الصَّادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا جَاءَكَ الرَّجُلُ بِالسَّلَامِ فَاسْتَجِبْ لَهُ
لِحُضْرَةِ الْأَخِي إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا

عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ بِبَيْتِهِ وَأَنَّ الْوَعْدَ الَّذِي فِيهِ وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا وَعَدَّ بِمَا

جسم الله الحی

برگ بریزان دوازدهم از کن بستانب خزانیه باغ ارم در اردیبهشت در تطیر و فاهار کوه

چون روز دوازدهم شهر سخن از تطیر و فاهار گوید در میان راه بجای حوض رکعت در راه که سلطان برین جهت
مردم چون سخن خود آید در این بستانب کوه بود از آن نمودید سلطان چون روز در فاهار و فاهار کوه
سخن خود از حوض رکعت نبرد در حوض رکعت بنام برین بستانب کوه بود از آن نمودید سلطان برین جهت
منتهی به این کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
همین زاد تو ز تو که بر این کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
باز خود به فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
نیز به فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
از فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

۲۶۲ جنوری بیستم هر روز زودتر که در این بستانب کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

در تطیرات
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

در تطیرات
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود
مست فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود که در فاهار کوه بود

فَوَاصِرٌ يَقْنُتُ الْوَلَهِيْمَ فِي الْمَسْرِ الَّذِي مَاتَ فِيهَا رَحْمَةً لِّحَسَنَاتِهَا اِحْتَرَامًا مِنْ جَوَادِ الْاَنْبِيَاءِ وَتَقِيًّا
 حَلَاوَةً لِّلْعَدَنَاتِ قَدْ اَسْتَقَمَ مِنَ الْوَلَهِيْمِ نَيْتُمْ رَبُّ جَوْفٍ مُّكْرَمٍ فِي اَمَانٍ فَلَا تَقْرَاهَا قَدْرَ لَهَا وَلَا
 قُوَّةَ الْاِيْبَالِ وَاجْتِهَادِكُمْ يَعْزِفُ كَانْتِهَابًا قَامَ اِيْقَانِيْنَ وَقَدْ اَلُوْا قَدْرًا اِيْدَانِ لِحُكْمِ النَّاسِ يَفِيْلُوْنَ
 اِيْرَاكُ مَشْرُوعٍ قَدْ وَقُوْفٌ لَّاكَ قَدْ مَالَعٌ مِنْ شَيْءٍ لَّكَ قَالَتْ فَاِلَا تَقِيْمُ قِيَوْمَ مَبِضِ النَّبِيِّ قُوْفِيْتُمْ
 لِكَيْتَمَاتِ اَبُو بَكْرٍ وَاحْتَلَمْتُ لِكَيْتَمَةَ فَهَبِ عَمْرٍ وَتَرَفْتُ الْاِيْبَالَ لِكَيْتَمَةَ فَتَلَعْتُمُوْنَ قَدْ فَخَرْتُ عَنْ عَلِيٍّ لَّا
 زَكَاةَ دَنِيَّةٍ تَزِيْرُ بِنَ اَنْ بَرَزْتُ رَا دَعْوَةَ زِيْرٍ فَرَدُّوا مَضْرُوعًا وَغَيْرُ دَرِيْنِ مَلِكُنْ اِيْرَامُ رِيْلُوْنِ سَعْدَانَ
 رَا كُنِيْرٌ دَعْوَةً اِيْرَامُ رَا دَرِيْنِ مَعْنَى مَبِضِ نَمْرُوْدَ اَنْ تَعْبِيْرُ فَتَالَتْ اِحْتَرَامًا نَيْتُمْ تَقُوْفُ الطَّوَانِ يِيْنِ
 عَلَا عَصِيْرٍ مِنْ عَصِيْرٍ وَيَابِ اَنْ اَلْبَانَ اَنْ اَبَانَتْ مَلِكِي فِي الْغَرِّ اِيْقَانِ اِيْعِيْرُ اِيْبَانَ وَقَدْ اَلُوْا
 قِيَوْمَ نَلَا قِيَادًا وَتَلَعْتُمْ حَامِلَاتِكُمْ عَلَا عَصِيْرٍ مِنْ اَبَانَ اَلَانَ اَعْلَامُ الْعَصِيْرِ اِيْعَصُوْا وَاِيْقَانِ
 سِيْنِ عَلَا اِيْحَانَ وَالنَّحْوُ وَصَلَحَ غُرَابٌ عَقُوْبًا اِيْعَاوِيْبَانِيْ اِيْحَابًا اِيْحَابِيْ مَعْنَى اِيْقَانِ فَتَالَتْ
 غُرَابٌ اِيْعَقُوْبًا اِيْعَاوِيْبَانِيْ سِيْنِ الَّذِي تَلَا الْعِيَادَةَ وَالنَّحْوُ وَتَلَعْتُمْ جَنْبِيْ اِيْحَابِيْ اِيْقَانِ
 صَبَا اَعْلَامُ الصَّبَابَةِ وَالنَّحْوُ سِيْنِ لَمَاتُ اِيْحَابِيْ مَعْنَى اِيْقَانِ اِيْعَاوِيْبَانِيْ اِيْحَابًا اِيْحَابِيْ مَعْنَى اِيْقَانِ
 رَدُّوا نَسِيْبًا كُنُوْا كُنُوْا اِيْحَابِيْ مَعْنَى اِيْقَانِ اِيْعَاوِيْبَانِيْ اِيْحَابًا اِيْحَابِيْ مَعْنَى اِيْقَانِ اِيْعَاوِيْبَانِيْ

مان در خدمت که از پنج آن در حق خود
 برتر است و یکی بمنزله جبرائیل است و آن
 که هرگز با برادر خود

عیادت که در حق خود است و آن
 شهر را رب

جسر الله الرحمن الرحيم

برگزیران نهم از کتب مستطاب خزانه بیخ فرم در شبهه خویش در سخنان دوزگان زمان

چون روز نهم شهر سخن از مراد درستان دوزگان از زبان دوزگان در میان آمد باز عرض کرد گفت در حق
 سلطان در شبهه خود در کتب و نطق دوزگان که بر زبان چو کفر و کذب و دشمنی با ائمه است بگفت در کتب
 جرح و بجهت ائمه ابرار است و فساد دوزگان با کبر بر قامت شام چه خفته نوز با زاریه منظر صبر جامه در است
 المنايا احببت ثم قاموا واقصروا عنكم لا تفرحوا منا احسنه وصاروا كذبا للمعالي عجب منيرة فاقضوا
 وصالحكم عطف على عجب منيرة بطول حمله وسمعت اهل الاصاب عقابكم دوزخ را در جرح و بجهت ائمه ابرار
 ناشیر که در جرح و بجهت ائمه ابرار بر کتب و نطق دوزگان که بر زبان چو کفر و کذب و دشمنی با ائمه است
 خوانند و نطق دوزگان که بر زبان چو کفر و کذب و دشمنی با ائمه است بگفت در کتب و نطق دوزگان که
 نطق دوزگان که بر زبان چو کفر و کذب و دشمنی با ائمه است بگفت در کتب و نطق دوزگان که بر زبان
 ابرار دوزخ را در جرح و بجهت ائمه ابرار است و فساد دوزگان با کبر بر قامت شام چه خفته نوز با زاریه منظر صبر جامه در است

منافسه نهم در نوزاد آن

کفیا عن قوم فبما خلاه كان اجاعا ليرطبا من نامة من رزق وجهه مسكنا بامر الله
 علينا وانهما ايقنا الفناء فلتا ما ريت قد رخصنا وبع في ذات ابراهيم فلهذا
 اعتد العوام عاقبة بغير الحاد بله ونفسه شرط عندك ما كان له الفوق يا حبيب حواء كنت ناد
 الهل جبا فتفت لا فلولن فلهذا التجله بعد ذاك الغلو من جاحين ايها الناس انتم
 الفقراء هم يذيقون بغير قينا كذا عين البكار مدك لك ما نشت عندك بالذلتنا من
 ما خلت لا علينا الهنا عجات عدك ولنا فيك يا حبيب العزاة واهل فلك رزقك رب عدت
 بزبان درد فلهذا عينا من روف من فرق او ارحم في العليم واصبر اذا شرعت فيه الايتما
 الا لكوت من روف في العزاة فاهم من العزاة حيا ولا يفتاد جدي اعموا مدو الله ما عنت
 حاتم اناك واهل الليل الصباغ اللوما حبلت فذلك فها لك من حرم رزق طواها حيا
 الودعت الصفا والصفايح جمرز بلن رازر رزق رزق درهم فقول احدم كذا
 كغصين في حوت من رزقا جينا علفيا ما تقرب الشجر حتى اذا قيل قد طالت فرعها وطاب
 قوتها ما اسمط القم احق على واحد من الزمان فما يقولان على شوق ولا يدركنا
 كما قيل ايها من عجل الودج فهو من يدبها القم وانور لوان يدور الميت اذا وجد
 بلوك في قبي غصوه كما تصبغ من هاتفسر وباد يجرم قلبه من صدي والفقير وكنا
 كذا في حديقته من الدرر حوقل ان برصا فلما انقضى ما كان في الحيا ليعلم ان

جوزة من اصدون برزق
 من قولهم بنو حرام

لا

۳۳۰ كذا ما تم فقه ما لا الموت لا من الخيفا كل يوم يتف من انفسها موع بالسر ما باخذ الا
 الغرطيا وانظر بواو الاشبوا الفاسم جلا عليهم من كذا ام لاس ما لنا باعدنا و
 كانتا ابد الحوق بالهاتر قد وعينا فانا وان علينا للرب في رزقنا ما اس ان الوان ولا
 عجايبه ابولنا فبنا وانا لالاس ابولنا كل حيا وفسنا بالمالين فمهمهم والاس
 فقه الا انك روف العزاة الامر بالبر فاذكروها نوح العليم الحرف واللب ابي من رزق
 انهم في حديث وعهد الشيد بخان ولعلت وصحة النها كبر ودارت من الشمس
 مشفق عطفت على الاجلاد اجمعت ناسا وان طوى ان بهما من شوق لها صحت
 ابد الحوادث بيننا فها من تلاق بعد هذا التقرب وان يدفطينم النفاة قيا
 شجوا ان اوكيف تلحق فاعز علينا ان تباعد بيننا فلم يدركنا الفوق ادم القف
 فموضع راسه على القبر وقال الميت خلفه بنو جلا في الذي روي عن ابي اسود
 عطلن القوتها ريف من غود فها سي يوايد مثلا الروام بالسن المسح وقد ايقن
 بالبرسر بعد النعمة الباجي فمزرع ما ليز كان كذا برودنا من ان نرود جمر رزق
 ورم فها واحد منهم كان الناس كلهم لهذا المان ناعف من عبالا وضح
 كما قيل وسين فمدا فالبه الثوالا فلبت الشايبين من قدرة وكنت العزاة لوط الا
 لسيان من كنت رزق من عواد ويز ان فعلا وقال المشاهير عليا حزن كذا الناس

اكتاب كون برود رزق
 جوش زور من ذره
 اكل من شوق

سبح بقر شوق جمع هـ

ثم غلبه ما اذرت غيوت الجار عند بكاهم فانزلوا نبيهم المنذر ونحوها عند حنظله كطبتنا
 وملا ملائكة الروم يتقلبه شرفا لثقت قواهم بانهم لا قوة اعناق الاحبار بحيلة بل باليد
 حلالا من نعمهم در شرح بر زر زركان سبغورد انظر الحصار ثم العاجير وانظر الى
 ما عجز عن السلب وانظر الى صادم الايام متعمدا وانظر الى عجز الاسلام في الصدا
 بر زر زركان باركف من اللؤلؤ والذوال وعلم العابد من الخشب ومن اللؤلؤ
 للامان اذا ما الاكوا حتى الالرك در زر زركان بر زر زركان لبر الرجال
 حديد في عبيدكم وابتعتن بل الحسين حديدا اكل في عبيدكم وجهه في بلادنا
 للالك عبيدا باليت افي انك ولدك ولدك ولدك انت فلم يولدوا ولقد شقيت قوما
 شوق الفقى بغرل من يهود وكان حيدا در زر زركان بر زر زركان ما نزل الا
 غمنا ملا ان سوف نفتح سهلا واقفلا عذرا ويطا عاقوا فلنا امام الله اجمع
 واحلا نجان شاء الله الا يطلنا الا امرت اذ الطرف حق اقل ان الغيبة بالي يفرح
 لاجل منها بالي باغز عدايلا كويستار كان هذا غاريا للامان وكان هذا كابل الكهف
 على بلاد الخايارينها كواجهت حتى تكون شماليا لعدا كونها في حياها حملوا
 الازمجة نامللا ان الهلال اذا رايت فروع ايقنت ان سيكون يدك املا بر زر زركان
 بر زر زركان بر زر زركان زر زر هان احسن ما في الذين بها كالدن من قسطنطين

التلف عمل كنه
بفرقة كنه

جنتو ايت در زر زركان

ناتج

سماه حيلة بر زر زركان

الصدف

الصدف ۳۵۵ هان احسن ما في الذين بها من العظام في اليوم من يديف فاعلم موت
 الولد صاع في الكبد در زر زركان بر زر زركان ليدك على كل خيل اذا
 افترعنا كها اللقا وبيدك على كل حيتن فمن يلاف معاير الروما فوق القديان فارس
 حوب اذا نالت قد فرغ اللوام لقد طرقت حديد الارض منه خصالا عقد خصمها
 قصير اللوام انك لنت اذا ما ضاق بالمدد القضاء بر زر زركان الغر غننه نفي العري
 بمنه العلاء اذ اعد الكبرية خاص بها نحو الاكاذيبها اللام حسن لا يوم عند
 ولا يفي عن عبيد اوقاه حليم في شامه اذ انا حبالها الحلقها اللام حديد في عبيد فقيد
 يطيب عليه في الملا القنا فان كوي المنيرة اصدرة وهم عليه بالنار القضاء فقلنا
 ببركم قبي وعود بالفضائل وانما بر زر زركان بر زر زركان بر زر زركان
 لا ان صبرت وانما اعلا نسبو انها بلا حقة ولو انصفت مني كانت الى الذي
 اماك من قود التي سابقة فاحد بعددك بعدك نصف خيل ولا نفس
 موافقه بر زر زركان بر زر زركان لا نكنا ان شنعنا او نمننا عتق قد
 يتك في كافي الدوا والوجع ثبات العلم في قود من لي يضحج للاذو حدينا اليوم من
 الامر الفطيع حلا البصرت ربحا خالدا فاضت دعوت قد خلا من سيد كان لنا عن
 مضج در زر زركان بر زر زركان بر زر زركان اذ مات ابن خوي الماسر طما فلا وصل

الصدف
قيدك على كل خيل
فهي كالتيمم

نجا مبره

وَأَدْوَمُ لَمَطَةٍ تَلْحِقُ بِهَا النَّوِيُّ وَالْعَلَقُ فَأَنْزَلَتْهَا لِحْمَةً الْأَحْمَرُ طَوَّافًا وَمِنْ حَيْثُ
 دَعُوهُ نَعْمَةً أَعْرَابِيًّا وَخَبَلًا وَقَدْ خَلَّكَ مِنْ نَائِلِي نَطْلِقُ وَعَلَى قَبَائِحِ أَفْئَانِي تَرْقُمُ أَغْلَانًا كَذَا
 الْمَدْرَجُ حَقٌّ بَعْدَ حَبِّهِ وَكَلَامُهُ يَدِينُ قَالُوا لَيْسَ بِهَا وَكَلَامُهُ قَالُوا لَيْسَ بِهَا وَعَنْ سَامِ الزَّمَانِ

وَبِرِّيرِ بْنِ رَزِيْقَةَ مَنَاقِبُ وَاسْمُهُ فِيهَا بَرِّيرٌ حَمِي فَقَدْ وَقَفَ الْوَجَاءُ عَلَى الْهَابِ ٢ بِيَدِهِمْ رِقْدُهُ رُبِّيْرٌ وَرَلَا هُنَّ مِنْ بِيَدِهِ رِيْرٌ بَرِيْرٌ
 وَبِرِّيرِ بْنِ رَزِيْقَةَ مَنَاقِبُ وَاسْمُهُ فِيهَا بَرِّيرٌ حَمِي فَقَدْ وَقَفَ الْوَجَاءُ عَلَى الْهَابِ ٢ بِيَدِهِمْ رِقْدُهُ رُبِّيْرٌ وَرَلَا هُنَّ مِنْ بِيَدِهِ رِيْرٌ بَرِيْرٌ

وَعَلَى شَيْ خَلَقَتْ مِنَ الْقَوَائِمِ حَمِي
 وَعَلَى شَيْ خَلَقَتْ مِنَ الْقَوَائِمِ حَمِي
 وَالْقَوَائِمِ حَمِي وَالْقَوَائِمِ حَمِي
 وَالْقَوَائِمِ حَمِي وَالْقَوَائِمِ حَمِي
 وَالْقَوَائِمِ حَمِي وَالْقَوَائِمِ حَمِي

يَنْقَلِبُ فِي جَانِبِي الْأَيْحَى قَضَيْتُ نَفْسِي قَوْمٌ حَقَّقُوا فِيهِمْ غَفْلَةً وَنَوْمٌ كَانُوا يَوْمًا
 يَنْقَلِبُ فِي جَانِبِي الْأَيْحَى قَضَيْتُ نَفْسِي قَوْمٌ حَقَّقُوا فِيهِمْ غَفْلَةً وَنَوْمٌ كَانُوا يَوْمًا
 يَنْقَلِبُ فِي جَانِبِي الْأَيْحَى قَضَيْتُ نَفْسِي قَوْمٌ حَقَّقُوا فِيهِمْ غَفْلَةً وَنَوْمٌ كَانُوا يَوْمًا

فِي جَانِبِي الْأَيْحَى وَكَذَلِكَ يَسُو كَلِمَةً مَكَّنَ الْقَوْمُ وَعَمَلَهُ الْوَدَّ حَيْثُ يَوْمًا
 فِي جَانِبِي الْأَيْحَى وَكَذَلِكَ يَسُو كَلِمَةً مَكَّنَ الْقَوْمُ وَعَمَلَهُ الْوَدَّ حَيْثُ يَوْمًا
 فِي جَانِبِي الْأَيْحَى وَكَذَلِكَ يَسُو كَلِمَةً مَكَّنَ الْقَوْمُ وَعَمَلَهُ الْوَدَّ حَيْثُ يَوْمًا

وَقَدْ أَوْجِبَ جَلَابِ نَوَاءٍ أَنْ يَكْتُبَ عَلَى قَوْمٍ مَا لَيْسَ عَلَيْهِمْ جَابِلًا لِلْأَيْحَى
 وَقَدْ أَوْجِبَ جَلَابِ نَوَاءٍ أَنْ يَكْتُبَ عَلَى قَوْمٍ مَا لَيْسَ عَلَيْهِمْ جَابِلًا لِلْأَيْحَى
 وَقَدْ أَوْجِبَ جَلَابِ نَوَاءٍ أَنْ يَكْتُبَ عَلَى قَوْمٍ مَا لَيْسَ عَلَيْهِمْ جَابِلًا لِلْأَيْحَى

وَأَيْحَى الْأَيْحَى قَدْ أَصْبَحَتْ ضَيْفًا فِي الْقَوْمِ وَالضَيْفُ حَقٌّ عِنْدَ كَلِمَةٍ فَهَلْبُ
 وَأَيْحَى الْأَيْحَى قَدْ أَصْبَحَتْ ضَيْفًا فِي الْقَوْمِ وَالضَيْفُ حَقٌّ عِنْدَ كَلِمَةٍ فَهَلْبُ
 وَأَيْحَى الْأَيْحَى قَدْ أَصْبَحَتْ ضَيْفًا فِي الْقَوْمِ وَالضَيْفُ حَقٌّ عِنْدَ كَلِمَةٍ فَهَلْبُ

احسان الله